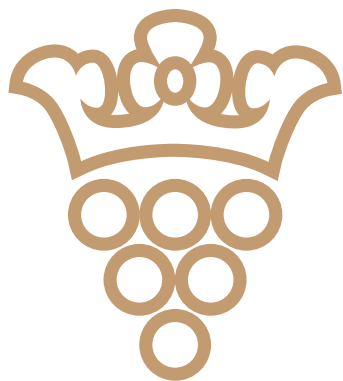

Milotice

Podzimní zpravodaj XXVIII. ročník

2026

Zprávy z obce

STAROSTA

518 619 011

starosta@milotice.cz

MÍSTOSTAROSTA

518 619 479

mistostarosta@milotice.cz

MATRIKA, EVIDENCE

OBYVATEL, PODATELNA

518 619 541

podatelna@milotice.cz

POPLATKY, HŘBITOV

518 619 642

poplatky@milotice.cz

INFOKANÁL, HLÁŠENÍ,

PRONÁJEM BUDOV

518 619 047

kultura@milotice.cz

ÚČETNÍ, MAJETEK OBCE

518 619 012

finance@milotice.cz

SPRÁVCE HŘBITOVA

604 383 517

SBĚRNÝ DVŮR

724 798 013

MINIGOLF

702 013 810

LEZECKÁ STĚNA

776 036 536

Ohlédnutí za volebním obdobím 2022–2026:

SPOLEČNÁ PRÁCE PRO ROZVOJ I TRADICE NAŠICH MILOTIC

S končícím čtyřletým volebním obdobím přichází přirozený čas ke zhodnocení cesty, kterou naše obec od roku 2022 ušla. Byly to roky plné konkrétních výsledků, které posunuly Mílotice o krok dále. Protože rozvoj obce nikdy není dílem jednoho člověka nebo jediné skupiny, rád bych začal poděkováním.

Poděkování zastupitelům: Odpovědnost a spousta navenek neviditelné práce

Upřímné a velké poděkování patří všem devíti zastupitelům obce Mílotice. Práce zastupitele bývá často okolím vnímána jen skrze veřejná zasedání, avšak to hlavní se odehrává mimo záři reflektorů – při dlouhých diskuzích nad projekty, rozpočtem, majetkovými záležitostmi či legislativou. Odpovědnost za rozhodnutí, která ovlivňují život v obci na roky dopředu, z nich přitom nikdo nesejme.

Čas a energie, které zastupitelé věnovali rozvoji obce, jsou neocenitelné a patří jim za to zasloužený respekt.

Spolkový život a dobrovolníci: Srdce a duše Mílotic

Důležitým pilířem našeho veřejného života jsou spolky, organizace a všichni aktivní občané. Vaše neúnavná činnost je zcela nepostradatelná pro kulturní, sportovní i duchovní rozvoj obce. Vedle členů spolků však musím vyzdvihnout i řadu dalších

občanů, jejichž práce není na první pohled vidět. Jsou to všichni ti, kteří bez nároku na odměnu pomáhají s přípravou nejrůznějších akcí, staví stánky, vaří, uklízí nebo prostě „jen“ přiloží ruku k dílu, když je potřeba. Stejně tak si poděkování zaslouží každý z vás, kdo na tyto akce přichází jako návštěvník – svou účastí totiž vyjadřujete pořadatelům tu největší podporu a ocenění.

Technické zabezpečení: Péče o čisté a upravené Mílotice

V neposlední řadě patří obrovský dík všem, kteří se podílejí na technickém zabezpečení a běžném chodu obce. S rozrůstající se infrastrukturou a novými projekty neustále přibývá i práce s údržbou. Udržet nejen samotnou obec, ale i celý náš rozsáhlý katastr čistý, upravený a bezpečný, bývá v některých ročních obdobích až nadlidský úkol. Díky vašemu nasazení a pracovitosti jsou však Mílotice místem, kde je radost žít i procházet se.

Pracovníci obecního úřadu: Každodenní práce, na kterou se všichni můžeme spolehnout

Závěrem chci poděkovat pracovníkům obecního úřadu za jejich každodenní práci, ochotu řešit nejrůznější úkoly, a především za to, že když je potřeba něco zařídit, připravit nebo dotáhnout, můžu se na ně spolehnout. Právě díky jejich pečlivosti a nasazení naše obec funguje, jak má. →

PŘEHLED REALIZOVANÝCH PROJEKTŮ A INVESTIC (2022–2026)

Během uplynulých čtyř let se podařilo zrealizovat širokou škálu projektů od velkých dotačních investic přes modernizaci školství a sportovišť až po drobnější, ale stejně důležité opravy. Zde je přehled toho nejvýznamnějšího:

Kultura, spolky a vinařská turistika

Amfiteátr Šidleny (s dotací): Funkční i estetická rekonstrukce pódia s přilehlým zázemím stála 2,6 milionu.

Fasáda na provozní budově u Šidlen: Stála 492 tisíc.

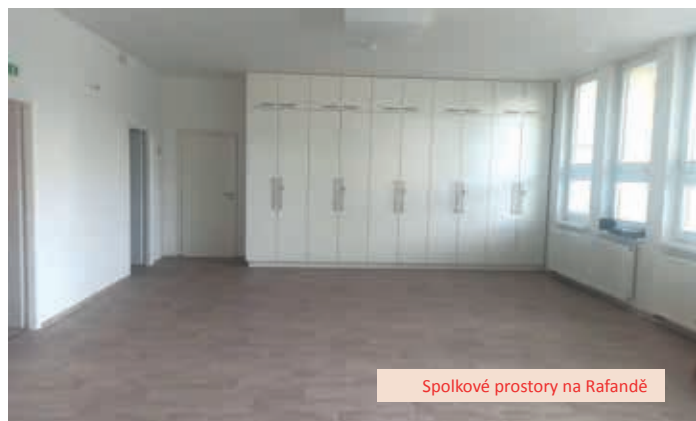
Oprava obecního sklepu u Šidlen: Nové průčelí, dveře a dlažba stály 437 tisíc.

Spolkové prostory na Rafandě: Kompletní rekonstrukce prostor pro činnost místních spolků a komunitní setkávání stála 2,6 milionu.

Zpevněná plocha u Šidlen: Úprava povrchu „na špici“ stála 427 tisíc.

Amfiteátr Šidleny

Spolkové prostory na Rafandě

Fasáda na provozní budově u Šidlen

Doprava, cyklotrasy a veřejný prostor

Cyklotrasa Náklo (s dotací): Nový asfaltový povrch pro důležité napojení k sousedním obcím stál 7,4 milionu.

Komunikace k Šidlenám: Rekonstrukce hlavní příjezdové cesty a zpevnění zadní cesty stály 2,8 milionu. Zpevnění cesty od bývalého zemědělského družstva stálo 1,3 milionu.

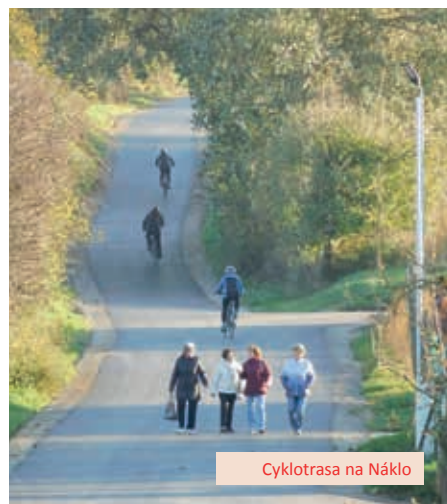
Komunikace Záluží: Prodloužení stávající komunikace do nové výstavby na Záluží stálo 1,8 milionu.

Parkoviště Vývoz: Vybudování nových parkovacích kapacit stálo 500 tisíc.

Zastávka u ZŠ: Nové a bezpečné zastávkové místo stálo 136 tisíc. →

Šidleny hlavní cesta

Cyklotrasa na Náklo

Komunikace Záluží

Modernizace knihovny

Školství, sport a volný čas

MŠ Rafanda: Modernizace a rozšíření kapacit pro naše nejmenší děti stála 2,4 milionu.

Sanace šaten ZŠ a oprava tělocvičny ZŠ (s dotací): Komplexní obnova sportovního zázemí pro základní školu (nová okna, povrchy i hygienické zázemí) stála 5,2 milionu.

ZŠ – odpojení srážkových vod od jednotné kanalizace: Důležitý ekologický a infrastrukturní projekt pro udržitelnou správu dešťových vod v areálu školy stál 9 milionů.

Freestylové hřiště a hřiště s umělým povrchem: Výstavba v této části sportovního areálu stála 4,7 milionu.

Oprava tribuny a chodníků ve sportovním areálu (zažádáno o dotaci): Aktuálně probíhající modernizace by měla stát 7 milionů.

Obecní majetek, služby a údržba

Rekonstrukce obecního úřadu (s dotací): Modernizace interiéru stála 7,5 milionu.

Inovace v oblasti komunikace s občany: Modernizace obecního webu, nová mobilní aplikace, vznik nové vizuální identity, nová podoba obecního zpravodaje, komunikace prostřednictvím sociálních sítí stály 140 tisíc.

Modernizace knihovny: Stála 860 tisíc.

Klimatizace a výměna oken na poště: Stála 380 tisíc.

Hřbitovní brána: Stála 185 tisíc.

Pořízení nového traktoru, sekacího ramene a mulčovače: Modernizace technického vybavení stála 2,1 milionu.

Zásadní rozpracované projekty

Výstavba v lokalitě Závistě: Do konce letošního roku bude hotová projektová dokumentace pro inženýrské sítě v této lokalitě. Následovat bude získání stavebního povolení a samotná realizace.

Rozšíření a modernizace kulturního domu: V současnosti máme připravenou studii. Během podzimních měsíců proběhne její prezentace zástupcům místních spolků a po zapracování případných připomínek naváže vypracování kompletní projektové dokumentace.

Cyklostezka ke statku: Projektová dokumentace je již hotová. Nyní probíhají jednání s Odborem životního prostředí Jihomoravského kraje za účelem získání kladného stanoviska. Dalšími kroky budou dokončení stavebního řízení, podání žádosti o dotaci a následná realizace.

Radek Šed'a, starosta obce

Freestylové hřiště

Oprava tělocvičny

Nový traktor

Odpojení srážkových vod od jednotné kanalizace ZŠ

Hřbitovní brána

Rekonstrukce MŠ Rafanda

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ ZASTUPITELSTVA

ZASEDÁNÍ ZO ZE DNE 27. 8. 2026:

ZO schvaluje rozpočtové opatření č. 4/2026

ZO schvaluje dodatek smlouvy o dílo Cyklotrasa Šidleny – silnice III/43116, udržovací práce

ZO schvaluje cenový a termínový dodatek č. 1 ke Smlouvě o dílo „VO Milotice II“ se společností ENERGO-SERVIS, a.s., IČO 25551132, Příkop 843/4, Brno

ZO schvaluje poskytnutí dotace na spolufinancování projektu „Zateplení stropních konstrukcí šaten, nové LED osvětlení“ a zároveň veřejnoprávní smlouvu o poskytnutí dotace s FK Milotice z. s., IČO 48846503, Dubňanská 602, Milotice

ZO schvaluje navýšení příspěvku pro FK Milotice, z. s., IČO 48846503, Dubňanská 602, Milotice na financování objektu SO 05 – Chodníky v rámci projektu Modernizace sportovního areálu v obci Milotice, realizovaného dle společné zadávací dokumentace s obcí Milotice

ZO schvaluje dohodu o narovnání vzájemných sporných nároků se společností MEGAWASTE, spol. s r.o., IČO 60721804, Opletařova 1603/57, Praha 1 a obcí Milotice

ZO schvaluje nákup pozemků parc. č. 6300- orná půda, parc. č. 6355 – orná půda, parc. č. 7443 – orná půda v katastrálním území Milotice u Kyjova a pozemků parc. č. 1789/115 – orná půda, parc. č. 1799/44 – trvalý travnatý porost, parc. č. 1818/23 – orná půda, parc. č. 1818/47 – orná půda, parc. č. 1818/51 – orná půda v katastrálním území Vacenovice u Kyjova do majetku obce Milotice a zároveň schvaluje kupní smlouvu a smlouvu o správě peněz a listin

ZO schvaluje memorandum o spolupráci na společném záměru se z.ú. KVeetek, se sídlem Zafář 590, Milotice, zastoupeným Mgr. Ludmilou Stokláskovou, IČO 23096977, spočívající ve stanovení základního rámce spolupráce při přípravě a realizaci moderního, rodinného a architektonicky i provozně přizpůsobeného zázemí pro dospělé lidi s PAS

ZO schvaluje na základě žádosti společnosti REPOS-ING s.r.o., Brněnská 3983/61a, Hodonín, IČO 05791171 prohlášení obce ve věci zákazu zcizení a zatížení pozemků parc. č. 308/1 zahrada, parc. č. 308/7 zahrada, parc. č. 308/8 zahrada, parc. č. 313/41 orná půda, parc. č. 313/44 orná půda, parc. č. 313/45 orná půda, parc. č. 313/48 orná půda, parc. č. 313/49 orná půda, parc. č. 313/51 orná půda, parc. č. 313/53 orná půda, parc. č. 313/55 orná půda, parc. č. 313/56 orná půda, parc. č. 313/59 orná půda vše v k. ú. Milotice u Kyjova

Oznámení

O DOBĚ A MÍSTĚ KONÁNÍ VOLEB DO ZASTUPITELSTEV OBCÍ 9. A 10. ŘÍJNA 2026

1. Volby se uskuteční dne **9. října 2026 od 14 hodin do 22 hodin** a dne **10. října 2026 od 8 hodin do 14 hodin**.

2. Místo konání voleb:

• ve volebním **okresu č. 1** je volební místností obřadní síň **Obecního úřadu Milotice, Školní 72** pro voliče z těchto ulic:

Dědina, Díly, Fučíkova, Korábek, Na Podsedku, Ratíškovská, Školní, Tihelně, Vrchní Konec, Vývoz, Záhumní, Závistě,

• ve volebním **okresu č. 2** je volební místnost v prostorách pro spolky, **Rafanda 472, Milotice** pro voliče z těchto ulic: **Dubňanská, Na Kanále, Na Pískách, Na Samotě, Rafanda, U Statku, Zafář, Za Kostelem, Záluží, Zámecká.**

3. Voliči bude umožněno hlasování poté, kdy prokáže svoji totožnost a státní občanství (platným občanským průkazem, cestovním pasem, diplomatickým nebo služeb. pasem aj.)

4. Každému voliči budou dodány nejpozději 3 dny předem dnem konání voleb hlasovací lístky. Ve dnech voleb volič může obdržet hlasovací lístky i ve volební místnosti.

KOMUNÁLNÍ VOLBY · MILOTICE

HASIČI PRO MILOTICE

VOLTE Č.

1

1 JIŘÍ VAŘÁK

49 let, řidič

2 JIŘÍ SOCHOR

49 let, řidič, skladník

3 KRISTÝNA VAŘÁKOVÁ

23 let, studentka

4 BC. HANA HORÁKOVÁ

50 let, učitelka MŠ

5 JAKUB VAVŘINA

30 let, team leader

6 ONDŘEJ BOTEK

48 let, OSVČ

7 KAMILA BOTKOVÁ

47 let, OSVČ

8 PETR HORÁK

52 let, automechanik

9 JAN ŠLAJFERČÍK

57 let, řidič zdravotnické
dopravní služby

SRDCEM PRO OBEC. ODVAHOU PRO VŠECHNY.

KANDIDÁTKA KDU-ČSL A NEZÁVISLÝCH OSOBNOSTÍ

9.-10. 10. 2026

1

PETR ŠRAHULEK
48 let, OSVČ

2

Mgr. Bc. ZDENĚK HARCA
29 let, středoškolský
pedagog, všeobecná sestra

3

LADISLAV LUNGA
32 let, bankovní poradce

4

Bc. VERONIKA KRISTOVÁ
45 let, projektové řízení,
překladatelka

5

MARKÉTA BELKOVÁ
41 let, farmaceutický
asistent

6

LUCIE VLČKOVÁ
49 let, koordinátorka
kulturně-informačního
centra MiND

7

Bc. MARTINA VÝLETOVÁ
47 let, plánovač výroby

8

Bc. ADAM NEDUCHAL
24 let, středoškolský
pedagog, student

9

Bc. PETR ŠRAHULEK
23 let, student

VOLTE ČÍSLO 2

**RUKU
K DÍLU**

1

Radek Šeda, DiS., 44 let

Starosta obce, který Miloticím věnuje už druhé volební období. Díky tomu dobře zná fungování obce, její obyvatele i témata, která Milotice řeší. Jeho přístup k řízení obce je založený na férovosti, věcnosti a snaze hledat řešení místo sporů. Ne vždy je možné vyhovět všem, důležité pro něj ale je rozhodovat nestranně a s vědomím odpovědnosti za celou obec.

Radek Kunderata, 41 let

2

Místostarosta obce zná každodenní potřeby Milotic. Rád by nadále využíval získané zkušenosti a s plnou odpovědností pracoval na stabilním rozvoji Milotic. Z pozice dlouholetého jednatele FK Milotice a trenéra mládeže vytrvale podporuje spolkový život a sportovní rozvoj našich dětí.

3

Mgr. Jan Grufík, MBA, EFP, 42 let

Finanční poradce s dobrou znalostí ekonomie je vždy nápomocen nejen při řešení finančních a ekonomických záležitostí obce.

Ing. Martina Martináková, 38 let

4

Disponentka logistiky, absolventka Univerzity Pardubice, obor Ekonomika veřejného sektoru. V současné době je součástí zastupitelstva obce, předsedkyní Kontrolního výboru. Jako členka Živých Milotic se aktivně podílí na organizování společenských akcí. Záleží jí na rozvoji volnočasových aktivit nejen pro děti.

5

Ing. Dorota Lungová, 37 let

Pracovnice finančního controllingu ve výrobním podniku. Jejími oblastmi je pomoc při řešení ekonomických záležitostí obce, kultura a podpora rozvoje volnočasových aktivit.

Mgr. Jana Neduchalová, 43 let

6

Lektorka angličtiny a jazyková koučka. Jejími oblastmi jsou vzdělávání, kultura a rozvoj smysluplných volnočasových aktivit pro děti i dospělé.

7

Bc. Martin Neduchal, 43 let

Finanční analytik by rád prosazoval rozvoj volnočasových aktivit, podporu sportu a mládeže, rozkvět a zlepšení života v obci.

Ing. Jiří Hroudný, 40 let

8

Ekonomický ředitel s dobrou znalostí financí a dřívějšími zkušenostmi z auditů měst a obcí může být nápomocen při řešení otázek týkajících se hospodaření obce. Má také zkušenosti s vyřizováním dotací. Podporuje zejména aktivity mládeže a rozvoj bydlení.

9

Zbyněk Polášek, 50 let

Mistr odborného výcviku a předseda místního zahrádkářského sdružení. Má přehled o dění v obci a ani po třech volebních obdobích jej stále neopouští chuť aktivně se podílet na zlepšení života v Miloticích.

Práce v obci

SHRNUTÍ UPLYNULÝCH MĚSÍCŮ: MILOTICE ZAŽILY LÉTO PLNÉ PRÁCE I KULTURY

Vážené spoluobčané, tímto posledním článkem v současném volebním období bych vám rád přiblížil uplynulé tři měsíce intenzivní práce v naší obci.

Cesta od bývalého
JZD k Šidlenám

Letní měsíce byly pro obecní pracovníky velkou časovou i fyzickou zátěží, a to zejména kvůli extrémním teplotám, které přípravy plánovaných akcí komplikovaly. Zde je přehled toho nejdůležitějšího, co se v Miloticích v uplynulém čase událo. Poděkování patří všem, kteří se na nich podíleli a zvládli organizační maraton v náročných tropických dnech. Národopisný festival: Naše největší akce. Samotný festival trvá čtyři dny, avšak intenzivní práce (stěhování, převážení a logistika) probíhaly dva týdny před ním a týden po něm. Obec se dále technicky i organizačně podílela na zajištění letních kin, letní noci, koncertu Grande Moravia, Kveetkohraní či vernisáže obrazů. Velkým přínosem byla letos pomoc brigádníků, kteří se zapojili do údržby obce. Jejich odvedená práce byla v ulicích znát.

Infrastruktura a investice

Oprava cest k Šidlenám: V červnu a červenci prošly zásadní obnovou přístupové trasy k vinným sklepům. Hlavní cesta dostala zcela nový asfaltový povrch. Cesta „od Chytila“ byla kompletně opravena asfaltovým recyklátem a zpevněna dvojnásobným zástřikem. Díky tomu se k Šidlenám dá dostat z více směrů, což výrazně odlehčilo dopravě v přední části. Opravou prošla také cesta od bývalého JZD k Šidlenám.

Cyklostezka ke statku: Projekt se posunul kupředu. V červnu proběhlo místní šetření za účasti projektantů, vedení obce a Mgr. Vladimíra Melichara, který měl na starosti celoroční výzkum vlivu stavby na ochranu přírody. Společně jsme prošli celou trasu. Další důležitá schůzka s odborem životního prostředí se uskutečnila začátkem září.

Oprava chodníků a tribuny: V areálu FK Milotice běží plným tempem poslední etapa rozsáhlé rekonstrukce. Koncem října by měl být sportovní areál dokončen

a stát se místem, které bude sloužit všem. Vznikne moderní areál, ve kterém najdete dětské hřiště, minigolf, workoutové hřiště a cvičební stroje pro seniory, freestyleové hřiště, tenisový kurt, hřiště s umělým povrchem a dvě travnatá fotbalová hřiště s opravenou tribunou.

Poděkování závěrem

Celkové bilancování končícího volebního období nechám na panu starostovi, já bych však rád využil této příležitosti k osobnímu poděkování.

Děkuji panu starostovi za pomoc a usnadnění mého nástupu do funkce místostarosty. Velký dík patří všem zastupitelům za spolupráci – společnými silami jsme toho zvládli opravdu hodně. V neposlední řadě děkuji kolegyním na obecním úřadě a chlapům z technických služeb za jejich každodenní nasazení. Za důležité považuji zmínit výbornou komunikaci se ZŠ a MŠ Milotice. Díky také všem spolkům a organizacím působícím v Miloticích. Bez vaší obětavosti a ochoty věnovat svůj volný čas by to nešlo.

Místní šetření cyklostezky ke statku

Oprava chodníků v areálu FK

Oprava střechy a tribuny

Výměna střešního okna obecního bytu

Radek Kundrata, místostarosta

Další projekt z participativního rozpočtu dokončen

Na ulici Dubňanská, naproti bývalému areálu JZD, se dokončilo nové psí hřiště s agility prvky.

Projekt vznikl díky participativnímu rozpočtu obce Milotice a jeho návrh podal Bc. Marek Jurčík.

Nové oplocené hřiště o rozměrech 12 × 15 metrů nabízí psům prostor pro volný pohyb, výcvik i socializaci. Součástí hřiště jsou agility prvky, které mohou pejskaři využít k tréninku a společným aktivitám se svými čtyřnohými parťáky.

Pro pohodlí návštěvníků je hřiště vybaveno také lavičkou a odpadkovým košem.

Realizace projektu byla financována v rámci **participativního rozpočtu obce Milotice**, prostřednictvím kterého mohou občané přicházet s vlastními nápady na zlepšení života v obci.

Radek Kundrata, místostarosta

Psí hřiště

Milotice a KVeetek podepsaly memorandum o spolupráci

Zastupitelstvo obce Milotice schválilo na svém zasedání 27. srpna memorandum o spolupráci s organizací KVeetek, z.ú. Jeho cílem je společně hledat cestu k vybudování malokapacitního domova pro dospělé lidi s poruchou autistického spektra přímo v Miloticích.

Plánovaný domov by měl mít kapacitu přibližně šesti lidí a fungovat jako menší zařízení rodinného typu, přirozeně začleněné do života obce. Podobných míst je v našem regionu nedostatek a pro rodiny pečující o člověka s autismem je otázka budoucího zajištění jejich blízkého velmi důležitá.

„Velmi si vážím toho, že si starosta a zastupitelé obce Milotice vyslechli naše důvody, které vedly ke vzniku KVeetku, a podporují náš záměr vybudovat domov pro dospělé lidi s autismem.

Vzhledem k tomu, že nás i našeho syna obecní představitelé osobně znají, má pro nás jejich podpora a důvěra o to větší význam. Domov má být skutečným domovem, ne institucí. Malá kapacita umožní vytvořit bezpečné, klidné a individuálně přizpůsobené prostředí s respektem k potřebám každého obyvatele a zároveň podporovat jeho přirozené zapojení do života komunity. Tento směr odpovídá současnému evropskému trendu komunitního bydlení a doporučením pro péči o lidi

s autismem,“ uvedla Ludmila Stoklásková, ředitelka KVeetku.

Memorandum zatím neznamená rozhodnutí o konkrétním pozemku ani samotné stavbě. Obec se zavázala spolupracovat při hledání vhodného místa a projekt podporovat při dalších jednáních. KVeetek bude mít na starosti přípravu projektu, potřebná povolení i zajištění financování výstavby a následného provozu. Schválené memorandum je prvním krokem ke spolupráci, která by v budoucnu mohla přinést nové možnosti lidem s autismem i jejich rodinám.

~e.d.

KVeetkohaní u šidlen

Informace

NĚKOLIK PŘIPOMÍNEK K TŘÍDĚNÍ ODPADU

Přestože se většina snaží třídit zodpovědně, stále se objevuje několik nešvarů, které zbytečně obírají o body, a tím pádem i o větší slevu na poplatcích za odpady.

Co do tříděného odpadu nedávat:

- komunální odpad (použité pleny apod.),
- polystyren – velké kusy patří do sběrného dvora, malé kousky do popelnice.

Co můžete dát do kompostéru:

- proložky, rolky od fólie, alobalu, toaletního papíru.

Co kam patří:

- obaly od džusů a mléka mohou být v pytlí společně s plasty,
- papír, plast, hliník patří každý do jiného pytle.

Co vážit nebudeme:

- odpad v neprůhledném pytlí (zejména černém), ve kterém není vidět obsah. Průhledné pytle si můžete vyzvednout na obecním úřadě.

Několik proseb závěrem, aby vznikalo co nejméně problémů:

- pytle popisujte čitelně LIHOVÝM fixem. Štítek být nemusí (při manipulaci se může odlepit),
- jestliže máte číslo popisné, které lze číst z obou stran, např. 86–68, 98–89, pište za ním tečku,
- pytle svazujte pořádně,
- hlídejte si váhu pytlů: plast 2,5–4,5 kg; papír a plech 5–10 kg; tuk a jedlý olej – minimálně 2 l.

nečitelné číslo popisné

špatně zavázaný pytel

nesprávně roztříděný odpad

komunální odpad

Lezecká stěna na Rafandě je po letní pauze znovu v provozu. A hledá další instruktory

Během letních prázdnin instruktoři odpočívali po náročném obnovení provozu lezecké stěny. Od druhého týdne v září je její provoz opět plně obnoven a pokračuje ve stejném režimu jako před prázdninami.

Pro děti v doprovodu rodičů jsou k dispozici dva pravidelné termíny – každou středu od 17.30 a od 18.30. Pro všechny zájemce bývá podle možností instruktorů vypsán také termín ve čtvrtek od 17.00. Po předchozí domluvě je možné stěnu navštívit i v jiném čase, vždy však záleží na časových možnostech instruktorského týmu. V současnosti se o provoz stěny starají Stanislav Dřevěný, Radek Zajíč, Vojtěch Čícha a Miroslav Zavrtálek.

Více informací o provozu stěny a přihlašování najdete na facebookové stránce **Lezecká stěna Milotice** a na webu www.stenamilotice.cz.

CHCETE SE PŘIDAT K TÝMU INSTRUKTORŮ?

Aby mohl být provoz stěny do budoucna ještě dostupnější a tým měl více možností střídat se ve službách, uvítáme nové instruktory. Zájemci musí absolvovat instruktorský kurz, který se uskuteční 21.–22. listopadu a 28.–29. listopadu 2026 v Brně. Kurz instruktorům, kteří se následně zapojí do provozu milotické lezecké stěny, vyplácí obec. Pokud vás možnost stát se instruktorem láká, ozvěte se někomu ze stávajícího týmu nebo vedení obce. Možná právě díky vám bude mít lezecká stěna v Miloticích zase o něco více možností, kdy otevřít své dveře lezcům.

~e.d.

APLIKACE V OBRAZE KONČÍ, STÁHNĚTE SI MOJE MILOTICE

Máte v mobilu staženou aplikaci V OBRAZE? Tato aplikace již pro Mlotice není aktualizována. Pokud ji používáte pro sledování aktuálního dění v obci, je čas přejít na novou aplikaci Moje Mlotice.

Aplikaci si můžete zdarma stáhnout v **App Store** nebo **Google Play**. Nabídne vám aktuální informace z obce přímo ve vašem mobilu, takže vám neuniknou důležité zprávy ani novinky z Mlotic.

Kromě obecních aktualit v ní najdete také **kalendář akcí**, který budete mít kdykoliv po ruce, a **online čtečku obecního zpravodaje**.

Stačí tedy v App Store nebo Google Play vyhledat Moje Mlotice, aplikaci si stáhnout a budete mít informace o dění v obci vždy aktuální a dostupné přímo ve svém telefonu.

~e.d.

Ze života v Mloticích

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

JUBILANTI

červenec

- 80 let František Šupa
Marie Nemčerková
Peter Tyrála
81 let Ladislav Krist
Marie Polášková
82 let Jan Schüller
Andrej Miščík
Marie Neduchalová
83 let Věra Kundratová
84 let Oldřich Vodák
85 let Anna Řiháková
86 let Marie Lungová
92 let Anastázie Hrdličková

srpen

- 80 let Ludmila Neduchalová
81 let Ludmila Prágrová
83 let Vilém Jaroš
Josef Koplík
86 let Ján Šlajferčík
88 let Jiřina Wagnerová
Marie Tylová
90 let Emil Pavloušek
95 let František Bábíček

září

- 81 let Jaroslav Prágr
86 let Marie Windová
87 let Růžena Rybová
90 let Marie Macková

NAROZENÍ

červen

Laura Prágrová

červenec

Dominik Bůček

září

Marie Kristová

ÚMRTÍ

květen

Pavel Slezáček
František Šnajdr
Antonín Procházka

červenec

Růžena Horáková
Alena Gazdová
Tonička Hanáková

srpen

Aloisie Bursíková
Pavel Remenár
Zdeňka Foltýnová

září

Jarmila Polášková
Františka Pijáčková

ZLATÁ SVATBA

Marie a Pavel Kristovi
(4. 9. 1976)

Ke zveřejnění jmen
výše uvedených byl
dán souhlas.

ROZHOVOR S NOVÝM DUCHOVNÍM SPRÁVCEM MILOTICKÉ FARNOSTI OTCEM ROBERTEM POKRYWKOU

„Bohatstvím a přínosem pro kněze je dobrý člověk.“

Během prázdnin došlo v naší farnosti po čtrnácti letech ke změně duchovního správce. Otce Pavla Kašku vystřídal otec Robert Pokrywka. My jsme se za ním vypravili, abychom ho blíže představili nejen občanům, kteří již měli možnost se s ním setkat při mši svaté nebo třeba na festivalu.

Otče, mohl byste se čtenářům milotického zpravodaje krátce představit?

Narodil jsem se v Polsku, mamka, tatka jsou také Poláci. Po třech letech v semináři v Przemyślu jsem se rozhodl přejít sem na Moravu. Nastupoval jsem v roce 2000 do Arcibiskupského semináře v Olomouci. Na dva týdny mě zařadili zpět do třetáku a po 14 dnech jsem nastoupil do čtvrtáku. V roce 2002 jsem přijal jáhenské svěcení, potom probíhala jáhenská praxe v Bánově. Na kněze jsem byl vysvěcen v roce 2003. První místo kaplanské bylo ve farnosti Holešov, poslední v Otrokovicích a poté jsem šel na první farářské místo do Pohořelic u Napajedel. V současné době jsem poslední měsíc tady v Miloticích. Doposud jsem působil jako kněz ve Zlínském kraji, toto je moje první místo v Jihomoravském kraji.

Vy máte bratra také kněze?

Málo jsem jezdil domů a nerozmluvil jsem mu to, takže taková rodinná patologie. Mám dva bratry. Starší je normální: má

rodinu a my dva jsme takoví „jiní“, jsme kněží. Bratr ale slouží v Polsku.

Jaká byla vaše cesta ke kněžství? Věděli jste od malička, že chcete být knězem?

Já jsem ten případ, že jsem to už od dětství vnímal, a nevím právě, jestli se nestal omyl. Protože většinou první nápad, co chce člověk dělat a jak chce žít, mu nevychází. A mně to vyšlo.

Takže jste odjakživa věděl, že budete knězem.

No, nevěděl, spíš tak nějak tušil. Takže nevím, jestli nejsem nějaký velký omyl.

Přemýšlel jste někdy o jiném povolání?

Ne.

Kolik vám bylo let, když jste šel do semináře?

Vystudoval jsem průmyslovku a po maturitě jsem šel rovnou do semináře.

Co na vaše rozhodnutí říkali rodiče?

Překvapení to pro ně asi nebylo, ani neplakali. Pocházím z normálně zdravé věřící rodiny, takže tam určitě byla i radost. Nebylo to hořekování: „Jejda, jde do semináře, bude kněz, ztrácíme ho.“ To ne.

Spíš to brali s radostí, že budou mít doma kněze?

Ano. No, a právě jak jsem málo jezdil domů, nakonec šel do semináře ještě brácha. Taký ho vysvětili, tak jsme dva. Je to jako s knížkou: jsem první vydání – s chybami, on je vydání druhé – opravené.

Jak často máte možnost navštěvovat rodiče, jak to máte daleko?

Domů to mám v průměru 530 km. Za normálních podmínek jsem jezdil domů tak dvakrát až třikrát do roka. Na tři dny i s cestou. Tím, že mám teď vážně nemocného tatku, tak se snažím častěji. Ale snažím se to dělat tak, aby netrpěla farnost. To znamená, když přes týden nejsou úmysly, vypustím mši svatou a odjedu.

Dělají se do semináře přijímací zkoušky?

Ano. Zkoušky jsou jako kdekoliv jinde a také přijímací rozhovor. Možná bych řekl, že rozdíl mezi Polskem a Českem jsem zaznamenal, ale to bylo ještě v roce 1997, když jsem nastupoval. V Polsku berou de facto všechny a selekce se dělá v průběhu formace. Je to tvrdší. Tady je výběr takový přísnější hned na začátku, takže pokud ten kluk chce, tak pokračuje dál. Tak to vidím.

Kolik vás tenkrát bylo v ročníku?

Já jsem začínal, když bylo ještě dost populární jít na kněze, bylo nás 39.

A dokončilo?

V Polsku jich dokončilo 17. Několik nás bylo vysvěcených mimo Polsko. A zbytek se prostě vytratil. Proto říkám, jedna věc je mít tu myšlenku být knězem, druhá věc je, jestli se jím skutečně stanete. Tady musí mít člověk v sobě právě ten přirozený řád, aby se nevykolejil, aby prostě šel za tou první láskou.

Mluvíte krásně česky. Byl pro vás problém naučit se češtinu?

Děkuju. Červenám se. Já si vyčítám, že už neumím nic pořádně. Když dojezu do Polska, hlavně když se v obchodě na něco ptám, tak mě pochválí za pěknou polštinu. Víc si vážím, když mi řeknou, že mám jakž takž dobrou češtinu. V životě jsem nebyl na žádném kurzu, ale myslím si, že pro mě byly velkým přínosem dva roky studia tady. Člověk používá i slova, která běžně nepoužívá. Potěší mě, když se někdo zeptá, jestli jsem třeba od Ostravy, že mám „kratky zobak“, ale já na ty délky nemám prostě čas. Někdo se mě zeptá, jestli nejsem třeba ze Slovenska, potom někdo i z Itálie. Nevím proč. A nakonec je to Polsko. Což je pravda.

Takže jste sem přišel, aniž byste uměl česky.

Přesně tak. Hodili mě do vody a řekli: „Plav.“

Říká se, že polština a čeština jsou si hodně podobné.

Při běžné řeči ano, ale pokud jde o nějaký specifický obor, tak tam se spíš nedomluví. Teologie je specifická, byť to vypadá, že si rozumíme, ale mluvíme o něčem jiném. Je třeba dávat bacha, aby si to člověk nepomíchal. Já jsem měl období zhruba poloviny roku, kdy jsem skoro nemluvil. Ani česky ani polsky. Učil jsem se nasloucháním. V semináři byla malá komunita Poláků, kteří už byli za vodou, kteří sem chodili už od prvního ročníku. Šel jsem mezi ně, ale tam jsem slyšel jenom polštinu. Takže najednou bylo „ťuk“ a skončil jsem s komunitou Poláků. Právě proto, abych se udržel, protože za chvíli bylo zkouškové období a já bych nevěděl, jak to prodat. Před vstupem do EU bylo všechno náročnější, už jsem pak nepočítal ty noci, kdy jsem cestoval na konzuláty, aby byly

všechny ty náležitosti v pořádku. Bylo to náročné, ale byl jsem mladý.

Mně se líbí, že se vracíte a opravujete se, abyste mluvil spisovně.

Jednu dobu jsem si řekl: „Klidně, ať mi tu polštinu vyfouká z mozku, já jsem tady a potřebuju se domluvit tady.“ Je fakt, že všichni poznají, že jsem s mateřským mlékem češtinu nevysál, ale nemám de facto problém s kýmkoliv se na čemkoliv domluvit. Na vážných věcech i na kravinách. Někdy se zasměju, jak se někdo zeptá: „Ale víte, co to je?“ Já řeknu: „Žiju tady dýl jak v Polsku.“ Pamatuju si, jak jsem jel poprvé do Brna ještě ze semináře na statistický úřad, aby mi přidělili rodné číslo. Kluci mi říkali: „No, dej si tam bacha.“ A trochu mě upozorňovali na tu šalinu. Už byl přístupný internet, tak jsem si našel mapu a jel jsem. Taky jsem se tehdy domluvil. Víím, že byl ten statistický úřad v opravě, takže se tam bloudilo, ale vyřídil jsem. Teď už je všechno jednodušší.

Slyšel jste už dříve o Miloticích?

Že Milotice jsou, to jsem věděl. Ale nějak jsem se nezajímal.

Milotice jsou folklorní obec, tradice se zde udržují. Myslíte si, že se potkáme třeba na hodech nebo při jiných akcích?

Já jsem otevřený všemu. Je dobře, když daná společnost tradice udržuje. Tam, kde se ztrácí tradice a zvyků, tam to vede k zániku.

Jak byste si přál, aby vás lidé vnímali? Mohou si za vámi přijít popovídat věřící i nevěřící?

Říkal jsem už na první mši, že fara není moje, že je otevřená všem. Kdykoli, kdokoli – ať přijde. Kafe tady mám, ryby plavou (přijímací místnosti vévodí velké akvárium), místo na sednutí mám. Sice to ještě není tip-top, jak by si možná někdo představoval, ale vidíme, že razantní posun už nastal.

Co vy sám děláte, když nemáte zrovna „farářské“ povinnosti?

Čtu, aktivně odpočívám... Zatím nemám na koničky čas. Věnuju se úřadu. Sedím dlouho v kanceláři, lítám kolem záležitostí farnosti. Teď jde moje osoba, moje soukromí úplně mimo. Až se vyřeší zásadní věci, přijde třeba čas, abych fungoval i pro sebe. Teď budu rád, když dodržím úterenní dny volna. Třeba odjezu, jenom abych změnil prostředí nebo to možná spojím i s nějakou návštěvou. Na kafe rád jezdím do Zlína do Vítečfé. Kdybych měl volný den a zůstal na fare, tak si neodpočinu. To raději vypadnu.

Je něco, co by lidé při prvním setkání s vámi do vás neřekli?

Spíš věci, které já považuju za normu, někoho třeba překvapí. Takové „blbě kafe“. Každému ho nabídnu.

Otázka je, jestli nabídku přijme nebo ne. Ale čaj mám taky.

Kdybychom spolu dělali rozhovor znovu, třeba za pět let. Co byste si přál, abyste mohl říct, že se vám během působení u nás podařilo?

Když jsem opouštěl po dvanácti letech farnost Popovice u Uherského Hradiště, tak možná někteří čekali, že začnu pojmenovávat, co se všechno udělalo. Nevěnoval jsem tomu ani jednu větu. Bohatstvím a přínosem pro kněze je dobrý člověk. Nej důležitější jsou mezilidské vztahy. A pokud toto bude zdravé, což předpokládám, že ano, protože vy mě neznáte, já vás neznám, přesto jsme neměli mezi sebou od prvního dne problém. Kdyby to tak pokračovalo dál, budu rád. Doufám, že ponorková nemoc nenastane.

Máte nějaké svoje oblíbené místo?

Ano. V Miloticích.

Tak na to se zeptáme za těch pět let.

Snad to bude pravda.

Máte své životní motto?

Na primiční obrázek jsem si dal citát od svatého Petra: „Pane, Ty víš všechno, Ty víš, že Tě mám rád“.

Co byste chtěl vzkázat čtenářům Zpravodaje?

Každý by se měl chovat k druhým s respektem a bude prima.

A na závěr ještě pár otázek, nad kterými není čas dlouho přemýšlet.**Káva, nebo čaj?**

Káva.

Kniha, nebo film?

Záleží, jaká kniha, jaký film. Ale spíš film.

Hory, nebo moře?

Teď nic. Zajímavější se mi zdají hory, protože moře je všude stejné.

Sladké, nebo slané?

Sladké.

Ticho, nebo společnost?

Jak kdy. Musí být vyváženost.

Auto, nebo kolo?

Auto. Kolo mám zakázané.

Dovolená aktivní, nebo odpočinková?

Aktivní.

Děkujeme za milé povídání a přejeme, ať se Vám v naší farnosti líbí a cítíte se tady jako doma.

Zároveň jsme požádali otce, aby se v krátkosti představil sám.

~m.g ~l.k

MILÍ FARNÍCI.

V prvních řádcích mého krátkého článku chci srdečně pozdravit všechny ovečky, občany, věřící a nevěřící.

Rád bych se vám nyní představil.

29. duben 1977 byl významným dnem v životě Alžběty a Mariana. Narodil se jim druhý syn – Robert. Své dětství a léta dospívání strávil u rodičů v Przeworsku, kde chodil na základní a střední školu. Snad nikoho nepřekvapilo, že se Robert rozhodl po maturitě vstoupit do semináře, kde začala jeho bezprostřední příprava na kněžství. V roce 1997 vstoupil do Kněžského Semináře v Przemyslu, kde se formoval tři roky. V jubilejním roce 2000 se rozhodl přestoupit do Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci. Zde dokončil svoji formaci ke kněžství a v roce 2002 přijal jáhenské svěcení z rukou otce biskupa Mons. Josefa Hrdličky. Po roční praxi v Bánově 28. 6. 2003 v olomoucké katedrále přijal z rukou otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera kněžské svěcení.

Po formačním období nastala služba Bohu a Božímu lidu, a to ve farnostech: Holešov, Luhačovice – Pozlovice, Otrokovice. Zde působil jako kaplan. V bezstarostných a krásných letech kaplanování sbíral zkušenosti v těchto farnostech a v roce 2007 mu byla svěřena první samostatná farnost v Pohořelcích u Napajedel, kde působil jako administrátor a pak farář této farnosti. Při všech povinnostech a starostech, ale také radostech, vystudoval na Opolské univerzitě na Teologické fakultě morální teologii. Od října 2012 přišla další změna, kdy mu byly svěřeny tři farnosti: Rataje, Zlobice a Počenice. Po necelých dvou letech působení na Kroměřížsku byl rozhodnutím arcibiskupa poslán od července 2014 do farnosti Popovice u Uherského Hradiště. Po dvanácti letech v popovické farnosti nastoupil do Milotic, kde je hodně práce po všech stránkách. Pevně věří, že i tady to budou léta, která přinesou krásné ovoce. Těším se na setkání s vámi v dalším příspěvku, kde už to bude víc o nás, nikoli jen o mně.

P. Robert

ROZHOVOR

František Bábíček oslavil 95 let!

Nedávno se náš milý spoluobčan František Bábíček (*1931) dožil významného jubilea. Oslavil je v obdivuhodné kondici a svěžesti v širokém rodinném a přátelském kruhu. Ke gratulacím se připojila i redakce zpravodaje, a tak vznikl následující rozhovor.

V současnosti probíhají přípravy na Slovácký rok v Kyjově 2027, milotičtí by měli předvádět oslavu dožíněk. Jak vy vzpomínáte na žně a dožínky?

Tož ba, tehdy sa to ešte dělalo postaru, kosama. To sa tahlo vlastně od tých cepů, přes takové mašiny ještě bez čistění, keplovka sa temu říkalo. Táto mlátička měla čistě buben a vytřásadla na slámu a ztama padalo obilí s plevama, a to sa potom ještě zvlášť fugarovalo. Hrabalo sa to do

takzvaněj komůrky, hromada teho bylo a to sa potom hnalo do fugaru, kde to fúkalo, proto fugar, který zebrał ty plevy a padalo čistě obilí. Esli znáte žentour, tak to už se nepoužívalo, teda aspoň já to nepamatuju jako děcko. Já si pamatuju už elektriku. Nekdy od roku 1911 byla elektrika, tak motory a tyto mlátičky byly na elektriku. Enom fugar byl na ruční pohon, to sa točilo rukú.

A jak byla důležitá sláma! Teda aspoň tady na dědině. Používala se dlouhá sláma do strožoků. Byly enom desky v té posteli a dlouhá sláma aj do křížů dyžtak, protože dyž byla krátká, tož tým menším naproti silnějším. A to sa přikrylo enom plachtú a to bylo jako spaní. Než začaly mlátičky, mlátila sa sláma cepama. A táto sláma sa používala na vázání obilí, obřísla sa z toho dělaly. Dyž sa podpalovalo většinu bodláčím v lesi, na to sa používaly obřísla. Nebo na vinohrad, na vázání vinohradu. Sláma sa namočila a pošlapala, aby byla vláčná a aby sa nelámala. Zohla sa na půlky a jak byly ty konce, to sa vyťahly dvě ty stěbla a tak sa to zamotalo. Nebyly špagáty. Jak vzpomínali stařenka, že to byla v lůžku enom sláma přikrytá plachtú, tož dycky zetři ty slámy vzali, pogrčili a to bylo na podpal. Tož noviny nebyly, a dyž, tož sa používaly třeba na záchod. Dycky mosela byt dlouhá sláma rezná na túto potrebu, to sa opatrně věnovalo temu, aby byla pěkná, dlouhá.

A mlátička tu slámu podrtila?

No, ona byla mlátička zubovka, ten buben měl zuby nebo potom už byly lišty, podobně jak dnes sú na kombajnu. A tyto zubovky tu slámu nepogučily, to prošlo mezi tyma zubama celé. To bylo takové nepřijemné třeba na to stlaní. To dyž sa to mlátilo cepama, tož to bylo takové dokonalejší a aj sa to lepší zpracovávalo jak enom ty rovné.

A když bylo po žních, dělaly se dožínky?

Tak dalece já už to nepamatuju, u mě to přerušila válka, celkově život. Byl nedostatek různých věcí. Si vzpomínám: guma ve škole na gumování, ta byla písková, ne jemná, ohebná, to dřelo papír. A ingust třeba nebyl vůbec, tužkú sme psali. Tehdy byl eště kalamář, doléval sa, v lavici kolečko a péra: špice, jak sa říkalo. To bylo rozskřípané. Aj sme dělali takové šipky - tú jednu nožku sme ulomili, nebo aj dvě, a tým sa házalo.

Je s podivem, kolik se toho změnilo jen za jeden lidský život.

A inší věci, které nám dnes připadají samozřejmé, třeba voda. Nebyly studně v každém baráku. Třeba na Záhumní byly krátké dvorky a tak to bylo všady. Důležitý byl oheň. Neuvařilo sa snídání, dokáď sa neškrklo. A oheň sa neudržoval, uvařilo sa snídání a zas až oběd. To znamená na podpalování bylo potřeba toho roždí, boráčí nebo slámy, to bylo tak náročné. Dnes je to automatické, ale třeba upéct tak buchty. Každá tá hospodyňka byla pekařka, trůba mosela byt dostatečně vyhřátá a nesměla byt přehřátá, aby buchty zas náhodú nespálila. Základ oběda byly většinu buchty, múčné jídla. Kdo tehdy velice měl maso? Fazula, hrach myslím ani velice né, ale fazula byla v každé chalupě. Mak na makové buchty nebo pery nebo další obyčejné jídla. Já

sem neměl pery moc rád. Potom mně to naši pékli, dali mně to do trůby, to sem měl radši jak to vařené. To sa dělalo z takové obyčejné podřadnější múky, černéj sa říkalo, takovéj tmavší. Ve všední deň to sa pékly béleše, na plotně, pravda. Dyž bylo čím omastit, tož sa omastilo, kolikrát ani né.

Jak často bylo u vás doma maso?

Z čeho?! Sám si kladu otázku: Uvařit, ale z čeho uvařit. Polévka byla automaticky, tož sme sa najedli polévky, co už potom. Aj sme bývali, nechcu říct hladní, ale polohladní. Nekeři ve škole ani nenosili svačinu. Dokonce někteří neměli ani aktovky, zešity, co sme měli, třeba mluvnici, počty, tož v novinách třeba místo kabele měli zabalenú. Franta Nesvadba tenkrát, jeho otec byli zedník, na to, jak byl chudobný, by sa dalo říct, on ležal u rybníka s knížkú, tak ho bavilo čtení! Při tem jak skromně žil ten svůj život. Tak jak my sme moseli třeba okopávat, při tych žňách podávat obřísla... Tak on vlastně neměl co dělat, jak jeho otec byl zedník, tak on sa bavil a krátíl si chvílku.

A na rybníku jaké bylo koupání?

No, jakože koupaliště. Ale moseli sme dělat a odpoledňa sme tam šli nebo v nedělu. Já sem ani nejak plovat neuměl, jako že sa člověk bál. To bylo až neuvěřitelné, to byl takový zvyk. Ve všední deň, nevím, kolik tam bylo odpoledňa Kyjovjáků a Vracovjáků, to byl rybník jakože koupaliště, ale byl to vlastně panský rybník a nebránili temu. A dokonce v nedělu dopoledňa tam chodili plavit koně. Přes poledně sa to ustálo a odpoledně to bylo plné děcek, a žádný jim nezakázal, žádný z toho neomocněl.

To byly aj takové nápady: májové noci. Sály byly malé, venku bylo eště teplo, tož udělali vor z týchto dvústovek plechových barelů, na to trámy a na tem sa tancovalo. To byla atrakce! Výčep aj cukrovinky tam byly, takové výletní místo. Potem zedva-krát popršalo a bylo po tem, jak to léto rychle přejde.

A aj v Horkách sa hrálo divadlo. Jak sa ten písek bere, tak na druhéj straně, Gregorovič jak má včely. Nejaký Běhula byl veliký divadelník, eště Cyrilůj otec, to bylo spíš, eště ve 30. letech. Jánošík sa mně zdá, tož výchovné nebo poučné drama se zpěvama, jak sa temu říkalo. Moseli mět aj kulise a kostýmy dobové, aby přiblížili tú dobu, v kerěj sa to odehrávalo. A veselohry jako Anička z Podlesí.

I vy jste hrával divadlo?

Ani ne, je sem byl takový až bych řekl negramotný nebo nepohledný. Nás bylo pět-advacet ve třídě nebo kolik, tak dyž sme neco hráli, tož byli zkrátka šikovnější. Ani sem sa nedostál k temu, abych na neco hrál. Jak Franta Kundrata hrál na klarinet třeba, já sem na to jaksi nemohl zatrubit, já nevím. Aj toto plavání nebo jezdit na kole, grckál sem, jak sa říkalo, bál sem sa

na to vlézt. Ony dámské kola nebyly, byly většinu ze štanglů, tož pod štanglů sme jezdili zkrúcení. Tož každý má inší dary.

A měli jste doma kolo?

Ano, otec měli. Nebylo v každém baráku tehdy. Měli sme ho v komoře a dyž nekde jeli a vyťahli ho třeba na pole na Juřikovska, to sme byli rádi, že sa možem svězt. A zebralei nám ho vojáci. Rusi nebo kdo.

Konec války jste prožili jak?

My byli u Šidlen přes tú frontu, dyž bombardovali. Mnozí byli zase skováni v dolech. Šlézar tady zemřeli na Zafáři nebo na Štackovém Jarolím Krist, švihla ho tá bomba. Jak sme došli zpátky, tož baráky vyrabované. Třeba naši měli holénkové boty, tož jich dali pod lůžko a aj ty zebralei. Jak my sme měli v domě kuchyň a jizbu a v prostředku byl gáněk. Tá jizba byla nastrojená, tam byl kostn a kříž, tam sa chodilo enom v nedělu apod. Tak si to vybral jakýsi německý důstojník a ten tu býval, asi pět dní nebo jak sa tu držala tá fronta. Dycky mu nosili tepléj vody, on sa umyl do půl těla a říkál, že je tkadlec, ale umněl česky, takže byl asi ze Sudet. Tak si vzpomínám, že sa lúčil: „Až to skončí, tož sa za vama podívám...”

Ona sa tá fronta hodně dlouho držala u Vlkůša, jak byla dráha, dolina byla zavezená, v kopci zasej byla vybraná hlina a navezená do téj doliny, tak tam byly zákopy. A potom Rumuni jezdili. Ale nejak do styku sme sa s nima nedostali, enom z dálky.

A po válce bylo jak?

Potom ten nešťastný 1947, kdy bylo sucho velice. Tak asi jak dneskaj, tehda už zjara. A potom v 1948 bylo málo obilí aj slámy, tak to nás tí Sověti zachránili, nebo spíš Ukrajina. Na stlaní sláma nebyla, tož sme jezdili do Vacenovic hrabat jehličky nebo aj na listí do Dubňan, tam byly duby, tož sa to nahrazovalo. Ani ovoce nejak nebylo nebo víno.

Jak se tehdy pěstoval vinohrad?

Ten zlom byl takový, než sa tyto dráty začaly používat. Ono sa to eště tlúklo kolkama, a na hústo, aby teho bylo hodně! Nedbalo sa nejak na kvalitu. Mám dojem, že stařeček Grúfik byli první takový modernizátor, že začali používat pluh do vinohrada. To stačilo projet jednu tam a zpátky a už bylo méně kopání. Ale to byl eště vinohrad na kolkách. Dráty začaly, až sa zrušila Žofka, nekdy asi v 60. rokách. Drát sice byl, ale drahý. Aj slůpky byly problém. První co byl tak Moser vedení: 120 cm výška a na heky. A až potom to rýnsko-hesenské, co je včil. Špekulovali sme, aj knížky byly, nekdo stříhál na dlouho důle na hlavě, nekdo používal nákolníky... Dráty nebyly, ale dyž sa likvidovala Žofka, tak tam byly káble a v nich 4 vodiče měděné silné jak palec omotané takým pleskatým asfaltem. Jak sa rozebírala ta měď, tak tá pleská izolace tam zostala, tak to rozplétali

a nadvazovali a to sa použilo místo drátů nebo k uzavování ke kolkom. Nebo sa vi-nohrad vývedl na strom.

Jaké se pěstovaly odrůdy?

V kerém tem roku došel ten révokaz, tož potom začlo Bago, Drek nebo Seibel, a až potom sa začlo štěpovat na podnože. Mezi pravokořennýma začal zkúšat sadit Mira Schüller, to byl předseda JZD. Protože révokaz zničil kořeně, tak sa štěpovalo na podložku, planinu vlastně, která byla odolná temuto révokazu. Stříkalo sa dycky okolo Cyrilka nebo Petra a Pavla. Dělalí to do lajty. Skalica byla jedině - bordóská ji-cha: vápenné mléko a modrá skalica. Stříkalo sa konvama, už co já pamatuju, měli sme Oravcovu. Byla na píst a pumpo-valo sa vrchem jak při splachování.

Víno ste dělali jak?

Cukr nebyl, na cukr nebylo. Stařeček Bá-biček měli včely, tehdy sa to hodně pro-pagovalo, tož na to včelstvo dostali třeba

osm kilo cukru nebo kolik. A víno dyž mělo málo, nebo dyž sa dělál druhák, aby bylo aj na všední deň co pit, tož otec coby syn, dali štyry kila včelám a ostatek do toho. Potom aj ty včely tak vypadaly. Dyž jich nenakr-míš, nemajú zásobu.

Jak dneskaj máš základ, esli hnojiva, do-staneš, kolik chceš, nebo další ošetřování, sírování... Tenkrát to bylo: "Odfúkni šum!" Jak to zasiřovat? Ani tá síra tam nehořala. A při tem prostém ošetřování sa nekeří do-žili toho věku. Jak oproti temu je dneskaj všecko dokonalé a hlídané, ty potraviny, ovoce máš, vitamíny... tak tí lidi sa dožili celkem dobře.

A na druhú stranu, přes tú dnešní techni-ku lékařskou... taky umřú.

Na hody už sa pilo mladé víno?

Já nevím, nám to eště nedávali. *Smích*

Na hody sa šlo do kostela, ale sobotní zá-bava nebyla.

Hodovalo sa akorát, co byla taková pod-zimní obživa tak husy, ani né tak kačeny.

Počítalo sa a 14 dní před hodama sa začala krmít husa turkyňú. Říkalo sa jí hodula, že bude na hody. A to dělalo právě ty hody.

Poučné i veselé vyprávění pana Bá-bička je mnohem delší, bohužel ale přesahuje možnosti Zpravodaje. Celý záznam rozhovoru si můžete přečíst na obecním webu.

~e.d ~j.g

Nebojí se vody ani kilometrů

Ve vodě jsou jako doma a nebojí se ani velké otevřené plochy jako je přehrada, řeka nebo rybník. Plavkyně Nikola Vaňková (16 let) a Tereza Vodáková (19 let) již přes deset let reprezentují Oddíl sportovního plavání v Hodoníně. Jsou součástí týmu, který čtyřikrát po sobě vybojoval první místo v dálkovém plavání, tento rok budou druží ve velké konkurenci. Pro tak malý klub je to úžasný výsledek, a to hlavně díky spolupráci každého člena oddílu – od trenéra až po posledního plavce. Holky závodí na dálkových trasách 3–15 km. Při tom stráví až několik hodin ve vodě - často studené, špinavé nebo rozbouřené, ale ani to je neodradí. Co je na tom plavání tak baví? A jak se k němu vůbec dostaly?

Kdy jsi začala plavat?

Nikola: K plavání jsem se dostala v šes-ti letech, kdy jsme jeli se školkou plavat. Hodně mě to bavilo, porážela jsem spolu-žáky. Když jsem došla do první třídy, na-stoupila jsem do plaveckého oddílu v Ho-doníně. Opravoval se bazén v Hodoníně, tak jsem chvíli jezdila do Ratiškovic, ale potom už do Hodonína.

Tereza: Začala jsem hned od prvního roku, kdy jsem s mamkou chodila do pla-vání s miminky. Pak v první třídě jsem si měla vybrat sport, který budu dělat. Kamarádka mi ukázala, jak to na plavání chodí. Zalíbilo se mi to, tak jsem se tomu začala věnovat intenzivně. Dálkově plavu šest let.

Co tě na tom baví?

Nikola: V oddíle mám dobré kamarádky, které mě motivují v pokračování a trávení společného času. A samozřejmě samotné plavání, pohyb ve vodě. Plavu od malička, a ještě mě to nepřestalo bavit!

Tereza: Pocit klidu. Je mi jedno, jestli mě někdo předběhne a nebudu mezi první-ma. Důležité je, že jsem ve vodě, užiju si to a dokončím závod.

Baví tě víc plavat v bazénu nebo v otevřené vodě?

Nikola: Určitě v otevřené vodě, bazén mě moc nebaví.

Tereza: Rozhodně venku.

ROZHOVOR

A nebojíš se?

Nikola: Té plochy ne, ale často si loknu špinavé vody. Jednou se mi stalo, že dru-hý den závodů jsem byla hodně unavená, tak jsem během závodu zvracela přímo do vody. Ale to je normální. Když vylezu a po-dívám se do plavek, mám všude bahno, vodní řasy, listy atd.

Tereza: Vůbec ne, není se čeho bát. Ma-ximálně se dotknu něčeho nepříjemného pod vodou jako např. bahna, listů nebo mrtvé ryby, ale jinak není vůbec důvod če-hokoliv se bát.

Máš nějaký vzor nebo cíl?

Nikola: Můj momentální cíl je uplavat 15 km, většinou plavu 5 nebo 10 km. →

Dřív jsem plavala míň, ale teď už jsem zařazená do kategorie žen, tak můžu plavat i více kilometrů. Nejlepší čas jsem měla 3 hodiny a 10 minut, 15 km by mi vzalo cca 5 hodin. Plave se to v rybníku nebo řece, většinou na 6 kol, které se plavou pořád dokola. Po druhém kole nás „nakrmí“ – někdo stojí na břehu a pomocí tyče se dvěma kalíšky nám podají něco na posilnění – iontový nápoj, banán, gel nebo tyčinku. Přitom se nesmíme dotknout břehu ani dna.

Tereza: Plavu hlavně na pohodu, ne na výkon. To už mě přešlo. Dřív jsem chtěla přeplavat kanál La Manche, ale fyzicky jsem na tom hůř, tak mě ta představa pustila. Překonala jsem před dvěma roky 15 km, za což jsem hrozně ráda. Strávila jsem tenkrát ve vodě šest hodin. Protože byl teprve květen, voda neměla ani 20 °C, bylo to náročné. Dostala jsem dokonce medaili, že jsem to vůbec doplavala, protože jsem vylezla jako poslední závodník. Dnes plavu většinou 3–5 km.

Existuje závod, který má pro tebe největší hodnotu?

Nikola: Největší úspěch je pro mě, že jsem uplavala těch 10 km. Jednou jsem plavala i v Lužicích na zimním závodě – triatlону – 1. února. Plavali jsme 100 m, vyběhli jsme po žebříku z vody, ve stanu jsme se rychle převlékli, nasedli jsme na kolo a ujeli 6 km, pak jsme běželi 3 km. Nejvíc jsem se bála plavání ve studené vodě, ale to bylo nejsnadnější, běh a kolo byly horší, hodně jsem se zadýchávala kvůli studenému vzduchu.

Tereza: Ne, protože už ocenění tolik nevnímám. Uplavala jsem těch 15 km, a to mi stačí. Teď si užívám, že jsme spolu s lidmi z oddílu. Mezi plavci funguje kamarádství,

rivalita se objevuje málokdy. Jako oddíl držíme při sobě, snažíme se pomáhat si a přejeme si navzájem štěstí do závodu. Je to fajn.

Když plaveš dlouhou trať, na co myslíš?

Nikola: Většinou si v hlavě zpívám písničky. Nebo plavu s kamarádkami a povídáme si, povzbuzujeme se. A to mě i motivuje i dokončit dlouhý závod. Když neskončíš, tak já taky ne. Dosed jsem nikdy dřív neskončila a každý závod jsem dokončila.

Tereza: Většinou si v duchu zpívám písničky. Poslední závody jsem neměla žádné v zásobě, tak jsem se na břehu před závodem dožadovala u jiných a řekli mi „Pec nám spadla“, tak jsem si ji pak zpívala pořád dokola. Ale jinak i přemýšlím všeobecně o životě. Žádný závod jsem nikdy nevzdala a neřekla si, že skončím. Kdyby nastala krize, řeknu si, že mi chybí pár koleček a prostě to zvládnou.

Jak probíhá příprava?

Nikola: Trénujeme třikrát týdně, suchou přípravu nemám. Ale s kamarádkou chodíme běhat, přes zimu plaveme v bazénu, v létě na koupališti po zavírací době.

Tereza: Popravdě už netrénuju, přes týden jsem ve škole, tak to nestíhám. O víkend plavu už přímo na závodech. Dřív jsem jezdila na tréninky, ale teď vůbec ne.

Máš rituál nebo talisman, který ti nosí štěstí?

Nikola: Většinou se před závodem bavím s holkami, abych na to nemyslela a nebyla ve stresu. To mi dost pomáhá.

Tereza: Nemám, ale mám rituál, že musím mít před startem ticho, neposlouchám ostatní, že se jim nechce atd.

Uzavřu se do sebe, představuju si, jak budu ve vodě plavat, soustředím se. Dřív jsem nervózní byla, ale teď už ne. Užívám si to.

Kdo tě nejvíce podporuje?

Nikola: Rodiče a přátelé. Rodiče se mnou dřív jezdili na závody. Teď už tolik ne, ale podporují mě pořád stejně. Tatka občas taky plaval, uplavál dokonce 10 km.

Tereza: Podporuje mě celá rodina a příbuzní, ale nejvíce to byla vždycky mamka s babičkou.

Co nejraději děláš, když máš volné odpoledne?

Nikola: Jdu s kamarádkami ven nebo se dívám na filmy, při kterých si odpočinu, ale všeobecně moc volna nemám.

Tereza: Když mám volno, tak si nejraději vezmu knížku a čtu si. Občas jezdíme na výlety nebo se domluvíme s holkami a jdeme ven. Rozhodně se musí využít každá volná chvíle.

Co bys vzkázala mladším dětem, které by chtěly začít s plaváním nebo naopak chtějí přestat s nějakým jiným sportem.

Nikola: Určitě aby to zkusily, na rozdíl od jiných sportů se zapojuje celé tělo. Ať to zkusí, a pak se rozhodnou. Když přijde krize, hlavně nepřestat. Měla jsem ji taky kolem sedmé třídy, už mě nebavily tréninky, ale přešlo to a teď jsem ráda. Chce to vydržet.

Tereza: Musí se u toho vydržet, není to sport na chvíli. Přinese to celkově socializaci, nové kamarády. Aby člověk u toho vydržel, musí to prostě bavit, a taky si musí sednout lidi kolem, to se pak plave líp.

~k.p

Škola folklorního malování s milotickou účastí

Ornament na ženské zástěře,
Johanka Cíhová 10 let

Milou vzpomínkou na VII. ročník Letní školy malování ve Skoronicích bylo slavnostní odpoledne věnované Jízdě králů.

Konalo se v neděli 6. 9. na prostranství před Památníkem Jízdy králů u Obecního úřadu Skoronic. V pořadu věnovaném 15. výročí zapsání Jízdy králů na seznam nehmotného kulturního dědictví UNESCO zazněly tóny cimbálové muziky Hudci z Kyjova a vystoupili skoronští jezdci na koních. Součástí pořadu bylo vyhlášení oceněných obrazů, které v létě namalovaly i děti z Milotic. Odesly si pamětní list a drobné odměny.

Akce byla krásnou tečkou za letní školou, ale také připomínkou toho, jak důležité je přibližovat dětem naše tradice už od nejútlejšího věku. Folklor totiž není jen o krojích, písničkách a tancích. Je především o lidech, o společně prožívaných chvílích a o vědomí, že máme co předávat. A právě děti by měly nést naše tradice dál.

~k.p

Detail tureckého šátku,
Markéta Belková 10 let

Dětský fěrtúšek,
Amálie Kristová 10 let

Festival, který má duši

Ve dnech 6.–9. srpna 2026 se v Miloticích uskutečnil již 36. ročník Národopisného festivalu kyjovského Dolňáčka MILOTICE 2026. Podruhé v jeho novodobé historii se festival odehrál v rozšířené čtyřdenní podobě – od čtvrtka až do neděle – a Milotice tak opět ožily hudbou, zpěvem, tancem, kroji, vínem...

Téměř **30 pořadů a více než 1 200 účinkujících** nabídlo během čtyř dnů pestrý přehled tradičního folkloru i nových scénických pohledů na lidovou kulturu. Festival znovu ukázal, že folklor není pouhou vzpomínkou na minulost, ale živou součástí dneška.

K divácky nejsilnějším pořadům letošního ročníku patřily **SVĚTCI V PÍSNÍCH**, které propojily duchovní tematiku s lidovou písní, **STO LET V TANCÍCH A PÍSNÍCH**, připomínající odkaz Milady Bimkové, hudební **KLENOTNICE**, hledající příběhy

a obrazy ukryté v lidových písních, **KDE DĚDICTVÍ ŽIJE**, připomínající význam předávání tradic z generace na generaci. Dále to byly **NEZKROTNÉ DUŠE ŽIVLŮ**, poeticky zpracovávající čtyři základní živly, a pořad **NAD(NÁ)ŠEN NAD HLUBINOU LIDOVÉ PÍSNĚ** v režii Vlastika Ondry.

Nedílnou součástí festivalu byli také milotičtí vinaři, kteří otevřeli své sklepy v Šidlenách a přispěli do této krásné mozaiky.

Obrovský dík patří obci Milotice za neutuchající podporu tohoto nádherného a oduševnělého festivalu a za její úsilí o udržení tradic v obci i celém regionu (v neposlední řadě lze zmínit rozšíření prostoru pro diváky v přírodním amfiteátru v Šidlenách v tomto roce). Poděkování náleží také autorům pořadů, všem účinkujícím, programové radě, organizačnímu týmu, dobrovolníkům, vinařům, partnerům a všem, kteří přispěli třeba jen malou měrou ke vzniku tohoto společného díla.

Velké poděkování patří také tisícům diváků. Jejich zájem a atmosféra, kterou na festivalu vytvářejí, jsou důkazem, že **dědictví našich předků má v Miloticích své pevné místo a je inspirací pro další generace.**

Za festivalový tým

Michael Strýček

Státní zámek Milotice

NEZAPOMENUTELNÁ CESTA DĚJINAMI

Hlavní část zámecké sezóny – prázdninové měsíce – máme za sebou. Třebaže díky vlně veder byly návštěvy milotického zámku především v odpoledních hodinách slabší, **oproti minulému roku máme v počtu návštěvníků stále náskok několika stovek. Uvidíme, co přinese podzim.**

Po vzájemné dohodě s prováděcí firmou Gretes, s.r.o., – a to i vzhledem k osídlení zámecké půdy všemožnými vzácnými druhy netopýrů – započala již několikrát avizovaná rekonstrukce střechy zámku až o prvním zářijovém týdnu. Jak již bylo dříve podotknuto, generální obnova krovů začala ze strany hospodářského nádvoří, které zůstává pro veřejnost z větší části uzavřené. Celá rekonstrukce naplánovaná do tří let bude prováděna za provozu zámku, a to tak, aby mimo sezónu

v zimním období probíhaly práce, na z hlediska pohybujících se návštěvníků, v nejvíce frekventovaných částech zámku (čestné nádvoří a strana do zahrady) a v sezóně pak na těch méně rušných. Uvidíme, jak se vše bude zvládat.

Na konci školního roku a během prázdnin se v areálu zámku odehrála celá řada již tradičních akcí, letos včetně národopisného festivalu. Pro zaměstnance zámku byla nejnáročnější akcí Hradozámecká noc uspořádaná v sobotu 22. srpna. Při ní se již několikátý rok konají noční prohlídky. Letos jsme zvolili téma Po stopách věků 1648–1945–2026, které provedlo návštěvníky historií zámku a jejich majitelů od baroka přes osudný rok 1945 až do současnosti.

Zájem o tento večer, což jsme zjistili teprve až toho večera, byl enormní a předčil jakékoli naše očekávání. Ačkoli jsme zvolili stejný systém prohlídek jako v posledních letech – pouštění skupin návštěvníků bez předchozí rezervace cca v 10 minutových intervalech, ještě ve 22 hodin, kdy už se mělo oficiálně končit, se táhla řada čekajících hostů přes celé vnitřní nádvoří až ke garážím na hospodářském nádvoří. Abychom příchozí neklamali, prodloužili jsme návštěvní dobu a hráli své připravené scénky až do 24 hodin. Celkem nás za těchto pět hodin navštívilo téměř 700 platících a dobrých několik stovek neplatících, především rodinných příslušníků herců.

Třebaže člověk na tuto speciální noční prohlídku čekal ve frontě i dvě hodiny, výsledek prý podle mnoha, v drtivé většině velmi pozitivních ohlasů, stál za to. Více-
ro návštěvníků také mělo za to, že jsme najali profesionální herce. I prostřednictvím Zpravodaje bychom chtěli upřímně

poděkovat nejenom veškerým trpělivým hostům, ale především všem dobrovolníkům, kteří tvořili polovinu celého hereckého ansámblu, ať už v interiéru zámku či v oranžerii. Hluboký obdiv si zaslouží jejich ochota se zúčastnit (včetně zkoušky), herecké výkony i výdrž, poněvadž hrát

(či zpívat) téměř bez přestávky znovu a znovu svůj part pět hodin v kuse je neuvěřitelný výkon. Jsme rádi, že se našlo tolik obětavých, nadšených a opravdu šikovných lidí! I díky nim se stal z letošní Hradozámecké noci v Miloticích opravdu nezapomenutelný zážitek!

Václav Lunga

Základní a mateřská škola

Škola, která nespí

V průběhu kalendářního roku 2026 se nám ve spolupráci se zřizovatelem podařilo zrealizovat řadu významných investic a rekonstrukcí.

Nášim společným cílem je postupně modernizovat školní prostředí, zlepšit technický stav budov a vytvořit kvalitnější prostředí pro vzdělávání dětí i práci všech zaměstnanců.

V budově základní školy jsme se zaměřili jak na stavební úpravy, tak na modernizaci vybavení. Mezi největší zásahy patřila kompletní renovace schodiště na 1. i 2. stupni a výměna dveří v obou částech školy. V podkroví se vybudovaly skladovací prostory. Zlepšení komfortu přineslo také dokončení obnovy sítí do oken, instalace vnitřních žaluzií na severní straně

a venkovních žaluzií na východní straně budovy.

Navázali jsme také na práce z předešlého roku a kompletně zmodernizovali dvě kmenové třídy základní školy. V oblasti ICT vybavení jsme nahradili zastaralé počítače novými a pořídili dva digitální dotykové panely do tříd ZŠ. Postupnou obnovou prošlo i administrativní zázemí, kde jsme zrenovovali tři kanceláře včetně výmalby, nábytku a osvětlení. Kabinety prvního stupně jsme vybavili novou multifunkční tiskárnou.

Velkou péčí jsme věnovali také mateřské škole, kde proběhla kompletní výměna lůžkovin a byla zahájena postupná obnova nábytku v jednotlivých třídách, včetně pořízení nové pohovky či koberce. Pro zajištění příjemného prostředí během letního provozu jsme v MŠ na ulici Školní instalovali klimatizace do všech tříd. Dětem i učitelkám navíc začaly sloužit dva nové digitální klavíry a dva digitální dotykové panely.

Pozornost věnujeme dlouhodobě bezpečnosti. V budově základní školy jsme proto přistoupili k výměně zámků a klíčového systému a instalovali nové videotelefony se systémem dálkového otevírání dveří. V tělocvičně byly osazeny nové protipožární dveře a zrenovováno zábradlí na galerii.

Pozadu nezůstala ani školní jídelna, která prošla kompletní rekonstrukcí toalet. Pro zkvalitnění a plynulost provozu jsme jídelnu vybavili novým salátovým pultem s příslušenstvím, digitálním výdejním terminálem, vířičem na nápoje a dalším drobným vybavením.

Všechny tyto investice se podařilo úspěšně uskutečnit díky úzké spolupráci se zřizovatelem. Děkuji obci za trvalou podporu a všem zaměstnancům školy za jejich nasazení při přípravě a realizaci jednotlivých projektů. Společně tak vytváříme prostředí, které odpovídá aktuálním požadavkům na moderní a bezpečné vzdělávání.

KAM SMĚŘUJEME?

Naše škola vstupuje do období 2026–2029 s aktualizovanou koncepcí rozvoje. Naším hlavním cílem je, aby škola nebyla pouze místem pro předávání vědomostí, ale přirozeným centrem setkávání a bezpečným prostředím pro růst každého dítěte. Tuto vizi výstižně definuje naše motto: „S respektem k člověku, s radostí z poznání, v srdci komunity.“

V nadcházejících letech se chceme zaměřit na čtyři hlavní oblasti:

- **Bezpečí a respekt:** Budeme usilovat o prostředí vzájemné důvěry a otevřené komunikace, kde je chyba chápána jako přirozená příležitost k učení a osobnímu růstu.

- **Moderní vzdělávání pro život:** Chceme klást ještě větší důraz na kritické myšlení, digitální dovednosti, tvořivost a chápání souvislostí v dnešním a budoucím světě.

- **Kvalitní prostředí a zázemí:** Hodláme naplno využívat i dále rozvíjet náš přírodní areál, venkovní sportoviště, učebny i provozní zázemí. Příjemné a kulturní prostředí chápeme jako důležitou součást vzdělávání a výchovy dětí.

- **Škola jako srdce komunity:** Chceme, aby škola nekončila zvoněním. Budeme se aktivně zapojovat do života obce, pečovat o místní tradice a nabízet otevřený prostor pro setkávání dětí, rodičů i široké veřejnosti.

Věříme, že propojením kvalitní výuky, podnětného prostředí a úzké spolupráce s obcí vytvoříme inspirativní místo, které naše děti co nejlépe připraví na život v 21. století.

Mgr. Tomáš Procházka, ředitel školy

DEVÁTÁCI NAKUKUJÍ DO SVĚTA PROFESÍ

Naše devátáky čeká v letošním roce jedno z prvních opravdu důležitých rozhodnutí – kam po základní škole a jakým směrem se vydat dál. V předmětu s názvem „svět práce“ jim proto chceme volbu střední školy i budoucího povolání co nejvíce přiblížit prakticky. Nestačí totiž jen vědět, jak se která profese jmenuje. Mnohem zajímavější je zjistit, co skutečně obnáší, jak vypadá běžný pracovní den a co člověka na jeho práci baví nebo

naopak překvapuje. Proto za našimi devátáky budou přicházet lidé přímo z praxe. Už v září se mohou těšit na setkání s hasičem a fyzioterapeutkou, později například se zdravotní sestrou, knihovnicí a dalšími zajímavými profesemi.

A nezůstaneme jen ve školních lavicích. Součástí světa práce budou také exkurze do firem v našem regionu, například do firmy Pražák, společnosti Ahorn a kyjovského Vetropacku. Žáci tak budou moci

nahlédnout přímo do pracovního prostředí, poznat různé provozy a možná objevit i povolání, o kterém dosud vůbec nepřemýšleli.

Věříme, že jim tato setkání a zkušenosti pomohou lépe poznat vlastní možnosti a zájmy a usnadní jim rozhodování o tom, kam povedou jejich další kroky po základní škole.

Mgr. Markéta Holešinská

ŠESTÁCI NA TAHU

Každý začátek na druhém stupni bývá tak trochu divočina. Mění se učitelé, třídy, předměty a hlavně – parta spolužáků dostává nový rozměr. Abychom tuto trnitou cestu k novému kolektivu našim letošním šestákům co nejvíce zpříjemnili, vyrazili jsme na tradiční adaptační pobyt. Jenže letos to nebylo jen tak obyčejné „adaptačkové“ odpoledne s přespáním. Letos jsme zvedli latku – rovnou na dvě noci!

Azyl jsme našli v nádherném prostředí Slováckého dvora v Ostrožské Nové Vsi, kde se moderní zázemí potkává s tradicí a – co si budeme povídat – i s dostatečně velkým prostorem pro vybíjení dětské energie.

Jak se to celé přihodilo? Měli jsme totiž obrovské štěstí! Naše škola byla vybrána do projektu MASK pod záštitou Univerzity Palackého v Olomouci. Díky tomu získali naši šestáci kompletní program adaptačního kurzu zcela zdarma. Mělo to jen jednu drobnou podmínku z Olomouce: „Kurz musí trvat poctivě tři dny.“ Sice jsme chvíli přemýšleli, zda tři dny intenzivního budování kolektivu zvládneme, ale výzvu jsme přijali.

A byla to jízda! Program byl nabitý od rána do večera. Děti si vyzkoušely desítky teambuildingových her, u kterých bylo potřeba zapojit nejen svaly, ale především hlavu a schopnost dohodnout se. Což je, jak všichni víme, v šesté třídě někdy těžší než pokořit Everest.

Nebudeme si nic nalhávat, tři společné dny byly místy opravdu zabíračka.

Ale právě v těch náročnějších chvílích přicházely možná ty nejdůležitější zkušenosti. Jak se domluvit, když má někdo jiný názor? Jak zvládnout situaci, kdy se něco pokazí? A hlavně – co všechno musíme dělat pro to, aby nám spolu bylo dobře?

Věříme, že si šestáci z Ostrožské Nové Vsi neodvezli jen kufry, unavené nohy a několik historek, o kterých je možná lepší

před rodiči pomlčet, ale především vědomí, že dobrý třídní kolektiv se musí tvořit, budovat a opečovávat.

A pokud se jim podaří to, co si během těch tří dnů vyzkoušeli, přenést i do běžného školního fungování, pak byla mise

adaptačního pobytu splněna. Teď už jen držíme palce, aby jim společná cesta vydržela co nejdéle.

A protože víme, že ani ten nejlepší kolektiv se neobejde bez občasných zádrhelů, budeme jim na této cestě rádi nablízku

– jako průvodci, pomocníci, rozhodčí i ti, za kterými mohou přijít, když si nebudou vědět rady.

Vítejte na druhém stupni, šesťáci. Jde vám to skvěle – jedeme v tom s vámi!

Mgr. Ivana Smoláková

ZA UMĚNÍM DO SKORONIC

Na začátku září jsme se vydali na zajímavou exkurzi do nedalekých Skoronic, kam nás pozvali pořadatelé výstavy obrazů z letní školy folklorního malování. Pozvání nás velmi potěšilo, protože se letošního ročníku zúčastnily také žákyně naší školy, jejichž obrazy byly součástí vystavené kolekce.

Naše návštěva začala v Obecním muzeu Skoronic, kde jsme si prohlédli expozici věnovanou především tradiční Jízdě králů, která je významnou součástí kulturního života našeho regionu a byla zapsána na seznam nehmotného dědictví UNESCO. V muzeu jsme také zhlédli video zachycující samotný průběh Jízdy králů. Milá průvodkyně Eliška Plachá nám poutavým vyprávěním přiblížila historii této tradice a seznámila nás s jejími zvyky, symboly i významem pro místní obyvatele.

Poté jsme se přesunuli na samotnou výstavu obrazů. Bylo pro nás zvláště zajímavé hledat mezi vystavenými díly práce našich spolužáček z 5. třídy.

Mohli jsme obdivovat, jak se jim podařilo zachytit krásu lidových motivů, krojů, tradic i prostředí našeho regionu.

Výstava nám ukázala, že folklor není jen připomínkou minulosti. Tradiční motivy mohou díky mladým výtvarníkům získávat novou podobu a oslovovat i dnešní generaci. Bylo krásné vidět, že se do poznávání a uchovávání místních tradic zapojují také děti a mladí lidé.

Z návštěvy Skoronic jsme si odvezli nejen krásný zážitek, ale také mnoho nových poznatků. Potěšilo nás, že zde má folklor stále své pevné místo a že se zdejší zvyky předávají s láskou z generace na generaci.

Mgr. Jana Trtíková

PRVNÁČCI USEDLI DO LAVIC

Září přineslo do naší školy obvyklý ruch, ale pro 22 nejmenších školáků měl tento den zcela výjimečnou příchuť. S taškami téměř většími než oni sami a s očima plnými zvědavosti i lehké nervozity poprvé usedli do školních lavic. Zahájili tak svou velkou cestu školním rokem 2026/2027.

Aby byl jejich vstup do nového světa co nejsnazší, nebyly na to děti samy. Hned po slavnostním přivítání se potkaly se svými staršími spolužáky v rámci oblíbeného projektu „Můj deváťák“. Velcí deváťáci si vzali malé prvňáčky pod svá ochranná křídla a budou jim v prvních týdnech oporou,

průvodci i staršími kamarády, na které se mohou kdykoli obrátit.

Ve třídě pak na děti čekalo další milé překvapení. Popřát hodně úspěchů jim přišel sám pan starosta, který všem předal dárkové balíčky plné užitečných drobností. Společně se svou novou paní učitelkou pak děti strávily první společné chvíle plné úsměvů, povídání a seznamování, které hladce rozptýlily i ty poslední zbytky trémy.

A protože každá správná školní cesta potřebuje dobrého průvodce, bude letošní prvňáčky při jejich prvních krůčcích čtením, psaním a počítáním doprovázet

Ferda Mravenec. Věříme, že s jeho pomocí budou nové úkoly nejen výzvou, ale především dobrodružstvím a radostí z objevování.

Naším nejmladším školákům přejeme, aby se do školy každý den těšili, aby našli spoustu nových kamarádů, nebáli se ptát a měli radost ze všeho, co se naučí. Ať je jejich první školní rok naplněný úsměvy, krásnými zážitky a malými i velkými úspěchy.

Tak vítejte mezi školáky, prvňáčky!

Mgr. Lucie Stávková, uč. 1. třídy

Komunitní život

I v době dovolených je v knihovně živo

Léto bývá v knihovně ve znamení dovolené, ale i práce za „zavřenými dveřmi“. Obalování nových knih, třídění i vyřazování starých, uklízení, archiv... Nyní je pro vás připravena spousta nových titulů, které přišly v první polovině tohoto roku.

Od září má knihovna díky dotačnímu titulu VISK 3 z MK ČR nový výpůjční program i katalog. Katalog knih si můžete prohlédnout na webové stránce knihovny v záložce *On-line katalog*. V další záložce *Nové knihy* jsou krásně přehledně seřazeny knihy pořízené za poslední rok.

V první polovině měsíce října opět proběhne Týden knihoven. Akce se pořádá od roku 1996. Jedná se o největší společnou událost českých knihoven. Tradiční kampaň pořádá Svaz knihovníků a informačních pracovníků ČR. Hlavním cílem je podpora knihoven a čtenářství. Motto zní: „Tisíc podob čtení, nekonečno radosti.“

Proto budou prvních čtrnáct říjnových dnů v naší knihovně odpuštěny všechny poplatky. A dále bude dán na webových stránkách knihovny prostor pro čtenáře, kteří se s námi chtějí podělit o dojmy z oblíbených knih nebo jen jejich výčet. Tyto články budou sloužit jako motivace pro ostatní.

Vaše články nebo jen seznamy můžete posílat na e-mail knihovny knihovna@milotice.cz. Následně budou zveřejněny na webu. Bude záležet na vás, zda tam budete chtít uvést své jméno či nikoli.

Jitka Úradníková

CO PŘÁVĚ ČTE...

Vendula Kristová,
učitelka v mateřské škole

Už nikdy pěšky po Arménii a Gruzii je další skvělá cestopisná kniha Ladislava Zibury. Čtu od něj už několikátou knihu a stále mě baví jeho osobitý styl psaní. Dokáže i obyčejné situace popsat s takovým humorem a nadhledem, že si je člověk dokáže úplně živě představit. Jeho vyprávění je lehké, vtipné, a především velmi čtivé. U Zibury mám pocit, jako bych cestovala spolu s ním – jen bez puchýřů a bolavých nohou.

KNIŽNÍ DOPORUČENÍ:

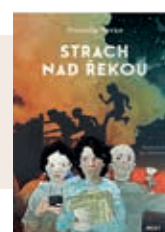
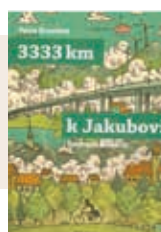

Beletrie pro nejmenší děti

Velkolepé příběhy Čtyřlístku – J. Němeček
Co slupne liška – E. Stará

Beletrie pro starší děti

3333 km k Jakubovi – P. Braunová
Strach nad řekou – S. Beran

Beletrie pro nejstarší děti

Broken LOVE: lásku si nevynutíš – L. Harris
Kátka už nebude divná – P. Soukupová

Romantika a společenské romány

Třetí přístav – H. M. Körneová
Lízat mraky – A. Walló

Detektivky

Přítel – F. McFadden

Mrtvá budoucnost – V. Dvořáková

Tajemství Jenny Cooperové – J. Fielding

Historie

Jednu noc Markoviči – A. Gundar-Gošénová

Stříbrný strom – S. Ebertová

Případy Afrodity Rossové – V. Vondruška

Naučné knihy pro děti

Mladý technik – R. Chajda

Průvodce hrou Minecraft dungeons – S. Miltonová

Naučné knihy pro dospělé

Templáři a Kristův rubáš – A. Fraleová

Všechno o koních – U. Amler

Kniha o Miloticích za 2. světové války

V srpnu vyšla s podporou obce Milotice kniha pojednávající o historii naší vesnice za druhé světové války a krátce po ní.

Jedná se o notně rozšířený výstup z přednášek a rozhovorů s pamětníky, které se uskutečnily v minulém roce při oslavách 80. výročí konce tohoto druhého celosvětového válečného konfliktu v naší obci. Publikaci jsem nazval Milotice ve stínu hákového kříže: Seilern, Hamerník, Holomek a ti druzí.

Práce je rozdělena do čtyř kapitol, které tvoří jakousi vzájemně se doplňující mozaiku válečných let.

První kapitola chronologicky sleduje události let 1939–1945(–1947), přičemž její největší část zaujímají dny a měsíce jara roku 1945. Součástí je i mapa vybombardovaných či vyhořelých domů během náletů na Milotice v sobotu 14. dubna 1945, soupis obětí druhé světové války v naší obci včetně základních informací nebo třeba popis toho, jak to vlastně doopravdy bylo se zabavením

miloticích zvonů a návratem jednoho z nich po skončení války.

Ve druhé kapitole seznamuji – alespoň jak je to nyní možné – s postoji a osudy posledního milotického hraběte Ladislava Seilerna (1886–1976) a jeho rodiny před válkou, během ní a po ní. Dle mého soudu nejpovedenější třetí kapitola se zabývá osobou zdejšího učitele, kolaboranta a udavače Josefa Hamerníka (1911–1946), který byl pro své válečné zločiny popraven v lednu 1946.

Čtvrtá kapitola pak na základě obecně dostupných pramenů seznamuje s osudem zdejší romské rodiny Tomáše Holomka (1911–1988). Doslovem knihu opatřil Vojtěch Grufík.

Celou publikaci jsem věnoval Josefu Nedvědkému († 3. březen 2026), kterému vděčím – nejenom při práci na této publikaci – za mnohé. Aniž bych si to byl pomyslel, jednalo se o naši poslední spolupráci. Světlo světa mohla tato kniha spatřit jenom díky finanční podpoře obce Milotice, které si velmi vážím. V říjnu plánujeme besedy věnované každé kapitole zvlášť. Ta první bude spojena s jejím křtem. Cena knihy je 200 Kč a už teď si ji můžete zakoupit na OÚ Milotice.

Václav Lunga

Vitaj! Kolik to mělo?

Na podzim okolo vinobraní už je motyka opravdu v bůdě a nikdo nás pro ňu neposílá hned při pozdravu. Tož urýpané „Vitaj, motyka je v bůdě“ sa mění na zvědavé „Vitaj, kolik to mělo?“ Myslí sa tým, kolik cukrů sa naměřilo v moště právě zebrané odrůdy.

Tento pozdrav nemohl vzniknout spíš, než sa u Šidlen objevily skleněné moštoměry, první rakúské klostrnajburky a posléze aj podle české normy. Do té doby sa doslazovalo podle vá chuti (latinsky: per huba), tajak to bylo kyselé. Esli vůbec bylo čím. Od samého začátku je v tem dotazu samozřejmě sůtěživost, poněvadž obsah cukru ve štávě záležal aj na šikovnosti či pracovitosti vinohradníka. A aj na poctivosti a zaměření vinařa, esli na kvalitu či kvantitu, že temu, kolik na jaře nechál oček, aj odpovídaly metrčky úrody a cukry v moště. Prostě hodně stupňů znamená větší prestiž! Oblíbenější byla česká norma, protože kvůli inšímu výpočtu naměřala ve stejném moště víc stupňů jak klostrnajburk. A to sa eště nahlédalo barsjak zešika, abysme rysky viděli co najměň ponořené a odečtenýma bodama ohromili súseda, kunčoftů nebo chlapů v hospodě či před kostelem po hruběj.

To tak stálo deset chlapů aj děcek nad jedným škopkem, natáčali hlavy zekša co najniž nad hladinú, poščávali si brýle, očiskama a silú vůle vytlačali moštoměr hore

a dívali sa jak hus do flaše enom si krčiska ukrýt. Aj Panenku Mariu Žarošskou vzývali, dyž už to stálo tolěj kopání, střihání, střikání a sbírání.

Ale ve vlašáku z mladého vinohrada, příklad, to léra zahučala do mošta jak torpédo a štrngla o dno odměrného válca a už nevyplovala. Hodit ju do škopka, najdeme ju až při stáčení. Tož takýma výsledkama sme sa, pravda, moc nechlubili.

Nebo sme to ocigánili. To tak dyž sme sbírali zároveň ze súsedama Grůfikama, tož sme si šikovno počkali, až vedle u Věnu přestane hrkat mlýnek nebo klápat ráčna presu a brigádníci potichu tlačíjú svačinu. To sme potom velice nahlas hlásili, „nenápadně“ až sme řvali: „No totok, 22 stupňů ve vlašáku!“ nebo „Teho je jaksi moc! Kde to budem dávat? Běžte k Věnom vypočítat další škopky!“ A hned sme ztichli a nastrážili ušiska, abysme si všeci vychutnali strýčkovu „jéžišky!“ a brblání o jakýchsi pobúchancích a pohnětkoch. No, krásná tradica z toho vznikla a zlatý strýček Věna to s nama dycky každý rok rád hrál dál.

Až po rokoch sme zjistili, že sme třeba aj měli pravdu, protože náš starý moštoměr měřál o půl stupňa měň. Zesbírali sme ze súsedama z horního konca asi pět takých a náš měřál najměň. Ej, kolik cukru sme vysypali navíc a kabinetů kolik sme mohli mět ve výstavním katalogu! Dyž to tehďa eště nekeho zajímalo.

Dovčlisku sem to psál v minulém časi, poněvadž v dnešní době už sa cukry tak nehoníjú a máme jich dost. Z vícero důvodů: nové odrůdy nebo jejich klony,

přístup k řezu, agrotechnika a zelené práce, globální oteplování... Spíš sa nechávaly hrozny visat co najděl, než začly hnit, včil už mosíme strefit sbírání přesnějši, protože už sa umíjú ztrácet kyseliny. A to zas ovlivní hodnotu pH a potažmo prospívání kvasinek, stabilitu vína atd.

Takže pozdravem „Vitaj! Kolik to mělo?“ už sa neptáme enom na cukry a není enom o předhánání. Ptáme sa aj na další parametry moštu, předpovídáme průběh kvašení, špekulujeme o způsoboch, jaké víno z toho udělat a jaké procesy v něm nachystat.

Pozdravem načneme dišputacu s poučením pro svoju potřebu, ale můžeme pomoci zájmem a radú súsedovi aj všecým dalším... Z furiantů sa stávají analytici a stratézi.

Na burčákový pochod (druhou sobotu v říjnu) sa totok neřeší, není na to čas, tam mosíme hlavně šikovně načasovat burčák. Ale k mudrování o moště a víně sa vrátíme na Martinských Šidlenách (14. listopadu, týden po hodoch).

A abych zkrátíl hádky o stupně cukru a ušetřil krky a oči při nahlédání na moštoměr, tak správně sa proti stupnici odečítá rovná hladina, nikoliv tekutina, co vzlíná po skle moštoměru či zkumavky. Čili měřá sa tzv. dolní meniskus. To pro expertů, co ze starého moštoměru odečtú 21,2°, aby si na degustaci mohli nahlásit pozdní sběr.

Tož, kolik to mělo?

Jarek Grufík

Fotbalový podzim v Miloticích: Úspěšný start i velká rekonstrukce!

Děti dostaly na táboře náramky

„A“ tým mužů se v minulé sezóně zachránil v posledním kole 6. ligy a do nové sezóny vstoupil s cílem vyhnout se záchranným pracím a tímto nervům. Letní příprava na sezónu proběhla s dobrou účastí na trénincích i v zápasech. Tým opustili někteří hráči a z hodonínského dorostu se podařilo tým doplnit o nadějně mladé hráče. Nováčky jsou útočník Michal Hromada, záložník Jan Košut a obránce Patrik Slátnický z Mutěnic. Domů se vrátili také známí David Antoň, Tomáš Kunderata, Marek Šlampa a Vojtěch Hanák. Tento zčásti nově doplněný tým odstartoval skvěle a po 4. kole má sedm bodů. Více bodů než za celý loňský podzim! Hráči a fanoušci se musí vypořádat s rekonstrukcí areálu. Zejména při derby s Dubňany se fanoušci

tísnilí kolem zábradlí celého hřiště. K výborné atmosféře zápasu přispěli i hostující „Rowdies“. Ke spokojenosti chybělo pouze vítězství. Zápas skončil 1:1 a naši hráči bohužel neproměnili ve druhém poločase řadu příležitostí ke skórování. Rekonstrukce areálu má být hotová 4. listopadu, takže v sobotu 7. listopadu od 14 hodin můžeme na hody v novém areálu přivítat tradičního rivala z Hroznové Lhoty.

„B“ týmu pomohly příchody hráčů do áčka, kteří při menší vyčerpání pomůžou. Samotné béčko s novým asistentem trenéra Petrem Měsíčkem odstartovalo skvěle a bude se určitě pohybovat v horní polovině tabulky. V bráně se může spolehnout na oporu Jána Jankoviče, kterému kryje záda Jakub Lamáček.

→

Na snídani a svačinu měly děti all inclusive

Pomoc při mytí nádobí po obědě

V poli se opírá o mix zkušených a mladých hráčů a troufám si po pár kolech říct, že bude největším konkurentem Násedlovic v boji o postup do Okresního přeboru.

Od nové sezóny jsme spojili žáky se soustředními Svatobořicemi. Ve starších žácích máme více hráčů my a trenéry jsou Jindřich Nedvědký, Tomáš Dobeš a jeden trenér ze Svatobořic. Naopak v mladších žácích máme hráčů méně a doplňujeme početnější skupinu hráčů Svatobořic. Trenérem za Milotice je Radim Krist, který tvoří dvojici s trenérem Svatobořic. Tréninky si tímto domlouvají individuálně v Miloticích

a ve Svatobořicích. Zápasy se střídají v obou obcích. Věříme, že tento projekt do budoucna nastartuje i znovuoobnovu dorostu. Protože jen ve Vacenovicích nám hraje sedm dorostenců (Gasnárek, Hanák, Novosad, Slezáček, Šrahulek, Kotásek J., Kotásek Š.). Cílem je znovuzaložení dorostu a návaznost skrz všechny kategorie. V přípravkách pokračujeme v rozjetém trendu, kde starší a mladší přípravku doplňuje minipřípravka. V těchto ročnících máme zatím dětí hodně, ale vzhledem k dnešnímu počtu narozených dětí to bude do budoucna problém.

Pravidelně se scházíme 2x týdně na tréninku, o víkendu mají kluci mistrovské zápasy.

V létě jsme pro naše nejmladší fotbalisty uspořádali příměstský tábor, kterého se zúčastnilo téměř 30 dětí z našich přípravek.

Letos nám opět vyšly dotace na mládež z Národní sportovní agentury. Z dotace od Jihomoravského kraje za spoluúčasti obce Milotice zateplíme stropy v prostorách šaten. Zároveň dojde také k výměně zářivek za nové LED osvětlení.

Radek Kundrata

Po dlouhých pěti letech se Putovní pohár starosty SDH Milotice vrátil

Soutěž ve vaření kotlíkového guláše, která se konala na hasičském hřišti 27. června, zná své vítěze. V horkém letním dnu se nám sešlo dvanáct družstev, která uvařila jak klasický guláš, tak i vegetariánský z tofu.

Z domácích či přespolních družstev porotě nejvíce chutnal guláš od SDH Milotice, který získal 114 bodů. Na druhém místě byli Chudáci z Milotic se 109 body a třetí družstvo Už se to pálí – nováček v naší soutěži se 101 body. Další místo obsadilo družstvo Vážanský sptíci – 100 bodů, Černé ovce – 99 bodů, Masožravky – 85 bodů, Nechytrač – 83 bodů, SDH Vracov – 82 bodů, Starostova partička – 78 bodů, Drobek tým – 78 bodů, Klub maminek – 72 bodů a Taťka Šmoula a Šmoulové – 70 bodů. A jak jste hlasovali vy, milí milovníci dobrého guláše? Nejvíce hlasů od vás získal guláš od Chudáků z Milotic – 61 hlasů. Druhé místo obsadili Černé ovce s počtem hlasů 52 a třetí místo SDH Milotice – 40 hlasů. Následovalo družstvo Už se to pálí – 34 hlasů, Starostova partička – 32 hlasů. 26 hlasů obdržel Klub maminek, 24 hlasů SDH Vracov, těsně za nimi Drobek tým – 23 hlasů, Taťka Šmoula a Šmoulové – 17 hlasů, Nechytrač – 16 hlasů, Masožravky – 14 a 12 hlasů Vážanský sptíci.

V červnu jsme poskládali dva týmy, které nás reprezentovaly ve slovenských Bánovicích ve vaření kotlíkového guláše. Kdo si dával na Slovensku někdy guláš, ví, že se tam vaří úplně jinak. Naše umístění tudíž bylo mezi posledními. Ale byla to pro nás nová zkušenost a příležitost získat inspiraci pro naši soutěž. V červenci jsme se zúčastnili soutěže ve vaření guláše ve Vracově a také jsme soutěžili v grilování selat. V grilování selat se nám podařilo získat krásné třetí místo a v guláších jsme brali druhé místo.

A kde se můžeme potkat příště? V říjnu pro vás chystáme Předhodovou zábavu se skupinou Tritium. Na hodové zábavě zajistíme

požární hlídku, stejně jako na plesech. V únoru se můžete těšit na Košť drkotin. Koncem dubna si přichystejte košťata na tradiční Pálení čarodějnic. Přelom května a června patří hasičským soutěžím. Soutěž ve vaření kotlíkového guláše se z června přesune na srpen. Nejen na našich akcích se můžeme potkat. Na obecních i církevních akcích rádi přidáme ruku k dílu. Srdcem pro obec, odvahou pro všechny.

Děkujeme všem našim příznivcům za podporu a také za to, že navštěvujete naše akce. Budeme se těšit při dalších setkáních.

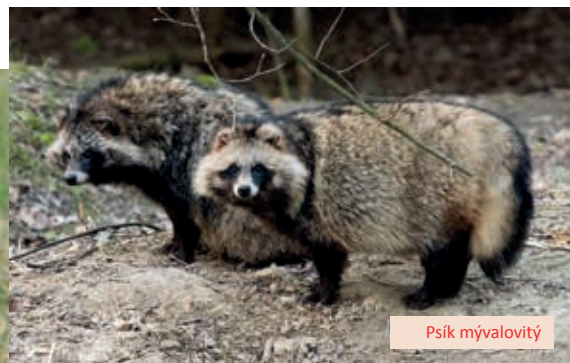
Erika Sochorová

Nový psí pomocník

Léto tradičně uteklo jako voda a máme tu začínající podzim. Ale dříve, než přejdu k podzimu, rád bych vzpomenu na zmíněné léto a vodu.

Cheddar z Golštýnů

Psík mývalovitý

Podle statistik Českého hydrometeorologického ústavu se letošní léto zařadilo jako 11. nejsušší od roku 1961. Jižní Morava navíc patřila k nejkritičtějším oblastem, kde za celé tři měsíce napršelo méně než 100 mm srážek. A bylo to znát, prášilo se i z koryt potoků. Troufám si tvrdit, že naši členové do napáječek navozili rekordní množství vody. A fotky z fotopastí jsou důkazem, že se k napáječkám „slézal celý les“ – ptáci všeho druhu včetně dravců, bažanti, zajáci, šelmy a v neposlední řadě zvěř srnčí. Tak doufejme, že se taková sucha v budoucnu nestanou letním normálem.

Fotky z fotopastí a pozorování některých našich členů bohužel potvrdili výskyt psíka mývalovitého. Jedná se o psovitou šelmu původem z Asie. Je veden jako invazivní druh. V minulém století byl totiž zavlečen do Evropy jako kožešinové zvíře a od té doby se nekontrolovatelně šíří. Žije v norách a zimu přečkává zimním spánkem podobně jako náš jezevec. Je všežravec a je velmi přizpůsobivý. Potravou mu jsou vejce ptáků, mláďata bažantů či

zajíců, obojživelníků, hraboši, ale i mršiny nebo plody a ovoce. Zásadním problémem je, že narušuje tamní ekosystémy. Některé původní druhy vytlačuje nebo na ně vytváří svým lovem obrovský tlak. V naší přírodě nemá přirozené nepřátele. Neobohacuje tedy naši krajinu o jeden nový druh, právě naopak ji může připravit o některé zcela běžné populace.

Patrně největší novinou v našem spolku je složení podzimních zkoušek německého krátkosrstého ohaře Cheddara z Golštýnů našeho člena Martina Neduchala. Složením podzimních zkoušek se pes stává pracovně upotřebitelným. Podle zákona o myslivosti a prováděcích vyhlášek Ministerstva zemědělství je tato způsobilost zákonnou podmínkou pro to, aby mohl být aktivně využíván při výkonu práva myslivosti, např. při honech. Našemu spolku tedy přibyl další psí pomocník, což je velmi dobrá zpráva.

Složit takové zkoušky není jenom tak. Lovecký pes se na ně několik měsíců připravuje a skládá je většinou ve věku

12-24 měsíců. Je to tedy trpělivá a časově náročná práce. Samotné podzimní zkoušky se skládají z 15 předmětů, které mají za cíl komplexně prověřit schopnosti a dovednosti každého psa. Testují se vrozené vlastnosti, tedy chuť pracovat, zájem o zvěř, kvalita a používání nosu. Dále je velký důraz kladen na klid psa před zvěří, lovecký pes totiž zvěř nesmí lovit ve smyslu nekontrolovatelně nahánět a chytat. Po celou dobu lovu by měl být pod kontrolou svého vůdce a opravdu se ovládnout, i kdyby se zajíc promenádoval deset metrů od něj. Pokud se tak neděje, je pes ze zkoušek okamžitě vyhozen. Dalším předmětem je dohledání střelené zvěře, kterou by měl pouze pomocí čichu dohledat a posléze vzorně přinést svému vůdci. To samé se opakuje v hluboké vodě, ne každému psu se totiž chce plavat za kačenou. Po celou dobu vykonávání zkoušek se navíc hodnotí celková poslušnost. Jen takto uceleným zkoušením mladých psů se zajistí, že v reálných budou pracovat jen ti nejlepší.

Na začátku září spolek nakoupil potřebné množství krmiva. Co nevidět totiž přijde období příkrmování zvěře a kanystry s vodou tedy nahradí pytle se zrním.

Krásně barevný podzim přeje za MS Hor-
ky

Tomáš Kundera

Ohlédnutí za létem a podzimní aktivity Orla jednoty Milotice

Léto je pro naši jednotu spíše časem pro odpočinek od sportovních aktivit a časem pro život duchovní.

18. června jsme se zúčastnili velké celostátní akce. Přijali jsme pozvání jednoty Praha reprezentovat Orel v orelském kroji a s orelským praporem při pietním aktu v Praze, který se konal k výročí úmrtí šesti mladých členů skupiny Anthropoid (čtyři členové byli zároveň členy Orla). Ti spáchali atentát na Reinharda Heydricha a poté se ukrývali v kostele sv. Cyrila a Metoděje v Resslově ulici, kde byli nakonec odhaleni a zabiti. Právě zde se celá akce uskutečnila za přítomnosti armádních složek ČR, politiků, rodiny padlých parašutistů a dalších významných osob veřejného života.

17. července jsme se zúčastnili pohřbu významné členky jednoty Strážnice, paní Marie Matyášové, dlouholeté orelské cvičitelky a mimo jiné i čestné členky Hasičského záchranného sboru JMK. Kromě orelských praporů bylo přítomno více než 100 uniformovaných hasičů z okolních hasičských sborů.

Nechyběli jsme s praporem ani na tradiční srpnové pouti na sv. Hostýně, která se konala předposlední srpnovou nedělí, kde naši malí členové při mši sv. nesli obětní dary.

A také 6. září jsme svou účastí na orelské mši sv. podpořili jednotu Kyjov, a nakonec jsme všichni společně poobědvali.

Nyní nás čeká v neděli 4. října v 9.45 mše sv. za živé a zemřelé členy naší jednoty v místním kostele. Srdečně zveme všechny naše členy, jejich rodiny, příznivce naší jednoty, ale i veřejnost.

V srpnu oslavil náš nejstarší člen pan František Bábíček 95. narozeniny, a proto jsme mu přišli pogratulovat v orelském kroji a orelský kraj jsme mu také k jeho velké radosti oblékli.

Jeho elán je i přes vysoký věk úžasný, stejně tak zájem o současnou činnost. Z jeho vyprávění o činnosti Orla v poválečných letech i po jeho další obnově, ale také o životě obecně, vyzařuje neskutečná srdečnost, nadšení a úcta k lidem. Ještě jednou přejeme hodně síly, zdraví a moře Božího požehnání do dalších let.

Cvičení je již v plném proudu a ve spolkových prostorách na Rafandě se můžete připojit do:

Louskáčku, který je určený pro rodiče s dětmi od 1 do 3 let každé úterý 9.00–10.30

Orlíků – pro děti od 3 do 6 let každé úterý 16.15–17.15

Zdravotního cvičení bez věkového omezení – každý pátek 17.15–18.15

Aerobiku pro děti od 4 do 6 let každý pátek 16.00–17.00

(Tři oddíly aerobiku trénují každý čtvrtek, jejich kapacita je však v současnosti plně obsazena.)

Do sportovního oddílu, kde cvičí pra-

videlně v tělocvičně ZŠ děti od 7 do 17 let se můžete zapojit a přijít každé úterý 16.30 – 18.00

Dále připravujeme pokračování tréninků v místním skateparku se skupinou Bastard Republik. Bližší informace budou zveřejněny na Facebooku, plakátech a v ostatních sdělovacích prostředcích.

Přejeme všem super podzim plný nových sil a elánu!

Sportujeme:

Skautské léto plné pirátů a řeckých bohů

Letní prázdniny jsou sice za námi, ale naše vzpomínky na neobyčejná dobrodružství zůstávají. Skautský rok tradičně vyvrcholil dvěma letními tábory, na kterých se účastníci naučili spoustu nového, a hlavně zážili neopakovatelnou zábavu.

PIRÁTI Z KARIBIKU VE VŘESOVICÍCH

Jako první vyrazili na svůj tábor ti nejmladší – vlčata a světlušky (dětí z prvního stupně ZŠ). Jejich základnou se staly Vřesovice, které se na čtrnáct dní proměnily v divoký Karibik. Děti se staly posádkami pirátských lodí, luštily tajné mapy, hledaly zakopaný poklad a učily se férovému pirátskému řemeslu. Místo drancování ale musely projevit hlavně týmového ducha, odvahu při nočních hrách a šikovnost při stavbě lesních úkrytů. Poklad nakonec všichni úspěšně našli a domů se vrátili s pocitem radosti i novými dovednostmi.

VÝPRAVA NA OLYMP U JAVOŘÍČKA

Starší skauti, skautky a roveři (mládež z druhého stupně a středních škol) pak zamířili do malebné přírody nedaleko Javoříčka. Zde je celotáborová hra přenesla do antického Řecka. Během čtrnácti dnů museli čelit nástrahám řecké mytologie – plnili úkoly od samotných bohů z Olympu: utkali se s mytickými příšerami a poznávali hodnoty jako hrdinství, čest a přátelství. Na tomto táboře už si starší skauti sami vařili na ohni, budovali táborové stavby a starali se o chod celého tábořiště, což je skvělá příprava do života.

Oba tábory se velmi vydařily a děti si z nich odvezly nespočet zážitků, spoustu nových přátelství a spálených špekáčků. Velké díky patří všem vedoucím, kteří věnovali svůj volný čas přípravě a bezproblémovému průběhu celého skautského léta. Teď nám již začíná nový skautský rok a společně s ním opět začínají naše schůzky, které probíhají každý pátek od 16:30 do 18:00. Sčítáme síly na nový školní rok a už teď se těšíme na další společné schůzky a výpravy.

Radek Škrob

Střípky z Trnavečku

Léto bylo v Trnavečku především ve znamení příprav na Národopisný festival kyjovského Dolňácka v Miloticích. Nacvičovalo se, zpívalo, tancovalo a pilovalo se poslední detaily, aby se všechny tři složky mohly představit v programu dětských souborů „Spadla Madla do říkadla“.

Vystoupení se vydařilo a děti si užily nejen pobyt na jevišti, ale i atmosféru festivalu, který je pro nás vždy vrchol sezóny a také srdcová záležitost.

Po prázdninách jsme nový školní rok zahájili tradičním vařením škraky z bokoviny vybrané na fašankové obchůzce. Společné setkání bylo příležitostí potkat se po prázdninách a naladit se na další souborovou práci.

Září přineslo také první větší výjezd. Velký Trnaveček se zúčastnil 33. ročníku Mezinárodního festivalu dětských folklorních souborů Písní a tancem Luhačovice, kde reprezentoval náš soubor i obec Milotice.

Program začal již dopoledne festivalovou mší svatou, při které naše děti přispěly svým zpěvem a zazpívaly jednu píseň v rámci liturgie. Odpoledne pak patřilo samotnému festivalovému programu a vystoupením. Děti si užily nejen vystoupení, ale také příjemnou atmosféru tohoto lázeňského městečka.

Trnaveček a jeho vystoupení si lze jen těžko představit bez CM Třaslavice, která nás pravidelně doprovází na vystoupeních. Zúčastnila se našich dobrodružství i v uplynulém období. Jsme rádi, že máme po svém boku muzikanty, kteří jsou nejen nedílnou součástí našich programů, ale také skvělými partáky.

Martina Výletová

Korulice zpívají. V kostele, na pódiu i ve sklepě

Přípravu na letošní Národopisný festival kyjovského Dolňácka jsme završily příjemným posezením u Šídlén. U Kašičků jsme něco dobrého ugrilovaly, poseděly a samozřejmě nemohla chybět ani procházka po areálu.

V rámci festivalu jsme se prozpívaly nedělí. Začaly jsme už dopoledne při mši svaté za varhanního doprovodu Marie Výletové, odpoledne pak v krojích v pořadech To naše Slovácko a Nad(ná)šen nad hlubinou lidové písně. Děkujeme Cimbálové muzice z Milotice a také Luboši Smolákovi za doprovod. Pořad Vlastimila Ondry, odehrávající se ve stínu stromů stranou hlavního pódia, byl krásným a klidným zakončením festivalu.

A zpíváme dál! 3. října jsme pozvané Ženským sborem Zpěvulenky z Čeložnic do pořadu V dobrém zme se zešli. 17. listopadu pak zazpíváme ve Skoronicích při uvedení knihy Marie Holcmanové Čtení o zašlých časech, věnované historii místního kostela, hřbitova, fary a osudům kněží.

Eliška Dřevěná

Živé léto v Miloticích

Prázdninové období se neslo ve znamení venkovní pohody a dobré nálady. V případě letní noci jsme sice do poslední chvíle váhali, zda se počasí umoudří a černé mraky odplují, avšak věřili jsme a vyplatilo se!

Líbivé tóny strážnické kapely „Bylo nás pět“ se příjemně nesly venkovním areálem vedle kulturního domu již bez kapek. Tanec, smích, a dobrá nálada nás pak doprovodily celým večerem.

Na stejném místě se konalo i **letní kino pro děti**. Výběr padl na animovanou pohádku „Zlouni 2“ z roku 2025. Pětice zlosynů, přezdívaných Zlouni, se snažila konat dobro a napravit tak své dřívější špatné skutky. Ne vždy se to však dařilo tak, jak by si přáli, což nejen u dětských diváků často vyvolávalo hlasitý smích.

Novinku české kinematografie - filmovou rodinnou komedii „**Po večeři**“ jsme promítali na pódiu festivalového areálu u Šidlen. Toto jedinečné prostředí v kombinaci s dějem filmu zavedlo diváky do atmosféry letních táborů a prvních dětských lásek. Hlavní role ztvárnili Vladimír Polívka a Eva Podzimeková.

Konec prázdnin jsme věnovali intenzivní přípravě **výstavy fotografií přírody Milotic** zachycené fotoaparátem milotického amatérského přírodovědce Aleše Prágra. Ve spolupráci se Zdeňkem Harcou, který doplnil fotky odborným popisem a textem, vznikla poutavá výstava vybízející k bedlivému pozorování míst kolem nás, protože „jen komplexní pohled kolem sebe nám říká, kde jsme. Že jsme v Horkách, jdeme od Šidlen nebo kolem zámku. Všude tam jsme doma a máme vždy jinak krásnou i když křehkou přírodu...“ (citace textu výstavy). Nezapomenutelným zážitkem byla vernisáž doplněná o živé ukázky zvířat a zajímavý odborný výklad.

Z přírody bychom vás rádi pozvali na **divadelní prkna**. Naše pozvání přijali ochotníci ze Šardic a v pátek 16. 10. nám v sále kulturního domu zahrají komedii „Uděláte mně to znovu?“. Jako obvykle nebude chybět ani drobné občerstvení před vystoupením. Přijďte se pobavit a zasmát!

Pro adventní období plánujeme již třetí ročník akce „**Rozsvícené Milotice**“. Pokud byste měli zájem rozzářit vaše okno a přivítat před domem sousedy a přátele, kontaktujte již nyní Markétu Belkovou na telefonním čísle 737 601 601. Rádi bychom zdůraznili, že není nutné připravovat

bohaté občerstvení ani být na organizaci sami. Spojte se se sousedy, kamarády, rodinou nebo partou lidí, se kterými si chcete užít příjemný čas. Smyslem setkání je zpříjemnit si adventní období, jednoduše se zastavit a odreagovat od předvánočního shonu. A pohodová atmosféra by měla být i pro toho, kdo setkání pořádá!

Aktuálně tvoříme plán akcí pro příští rok. **Máte tip, co nebo koho byste chtěli v Miloticích zažít nebo vidět?** Napište nám své tipy, rádi se inspirujeme. Přejeme vám krásný podzim a těšíme se na vás na některé z našich akcí!

Kateřina Pospíšilová

ANKETA

Chystáte se letos na burčákový pochod? A co vás na něm láká nejvíc?

„Nejspíš ano, většinou tam potkám spoustu známých.“

Kateřina Šedřová, 46 let, zubní instrumentářka

„Ano. Chodím tam, protože potkám mnoho přátel, podívám se za kamarády do sklepa, ochutnám jejich burčák, potažmo víno, které mají vyrobené z loňského roku.“

Jan Vašulín, 39 let, produktový specialista

„To ještě uvidíme. Záleží na počasí.“

Marie Šnajdrová, 45 let, administrativní pracovnice
~m.g.

LÉTO NÁM PŘINESLO MNOHO HEZKÝCH CHVIL, NA KTERÉ BUDEME RÁDI VZPOMÍNAT

O prázdninách jsme se opět vydali na společný výlet se seniory z Vacenovic.

Tentokrát jsme zavítali do města Holešova. Prohlédli jsme si místní zámek a synagogu a dozvěděli se mnoho zajímavého z historie těchto míst. Naše cesta pak pokračovala do Starého Města, kde jsme navštívili krásnou expozici japonských bonsajů. Obdivovali jsme nádherné tvary a péči, která je jejich pěstování věnována. Výlet se všem moc líbil. Užili jsme si nejen poznávání zajímavých míst, ale i strávený den v příjemné společnosti přátel.

I letos jsme se zúčastnili akce „Když seniori tančí“ ve Skoronicích, pořádané Mikroregionem Nový Dvůr.

My seniorky jsme se rozhodly s velkou chutí ukázat, že ani s přibývajícimi roky nám nechybí energie. Kdo říká, že seniorský život je nuda? Naše vystoupení začalo poklidně. Zazněla oblíbená dechovka a vše vypadalo na příjemné posezení u kávičky. Ale zdání klame! Naše taneční číslo postupně nabralo na tempu a dostalo se do rytmu popu a rocku. Pobavily jsme nejen sebe, ale věříme, že i diváky.

Začátkem září jsme vyrazili na jednodenní zájezd, tentokrát do Olomouce. Navštívili jsme katedrálu svatého Václava a Arcibiskupský palác, kde pro nás byly připraveny zajímavé prohlídky s odborným výkladem. Odpoledne naše cesta pokračovala do Čech pod Kosířem, kde jsme si prohlédli unikátní sbírku historických kočárů a vyslechli si zajímavý výklad o vystavených exponátech.

V září jsme se již vrátili k našim pravidelným setkáním. A nejenže si užíváme společně strávené chvíle, ale plánujeme i další různorodé aktivity.

Přejeme všem krásný podzim, hodně zdraví, pohody a dobré nálady.

Anna Neduchalová

ZA HUMNY JE MIKROREGION

Již přes 20 let pořádá třetí neděli v září Mikroregion Nový Dvůr Trh místních produktů. Ani letos tomu nebylo jinak.

Počasí nám opět přálo a my jsme prožili den plný sluníčka, příjemných chvil s přáteli a krásné atmosféry milotického zámku.

Nádvoří bylo provoněno čerstvými škvarky a uzeným, nechyběly ani béleše a laty. Stánkaři opět nabízeli krásné rukodělné výrobky, domácí pochutiny a děti si mohly vyrobit spoustu drobných dárečků.

Pravidelnou součástí trhu je také vystoupení CM z okolních vesnic. Letos nám zahrál i harmonikář a nechybělo ani Kočovní divadlo z Kyjova, které vždycky potěší nejen děti, ale i dospělé. V rámci výročí 80 let Aeroklubu Kyjov nám přistálo v zahradách zámku také letadlo. Vtipnou pozvánkou „Za humny je letadlo“ vítali členové klubu návštěvníky k prohlídce malého bezmotorového větroně.

I přes částečné omezení prostor kvůli opravám zámku si myslím, že se trh moc povedl. Děkuji vedení zámku za propůjčení čestného nádvoří a všem, kteří se

podíleli na zdárném průběhu. Už teď se těšíme na příští setkání.

Další akcí MiND, na kterou vás srdečně zveme, je Drakiáda pořádaná ve spolupráci s Aeroklubem Kyjov a to 28. října. Samozřejmě proběhne již tradiční Silvestrovský pochod za prasátkem. Letos se vydáme do Svatobořic-Mistřína. Pořadatelé chtěli letos pojmout silvestrovský pochod trochu jinak, a tak se společně vydáme na cestu historií Osvobozeného divadla, které si letos připomínáme u příležitosti 100 let od jeho vzniku.

Za Mikroregion Nový Dvůr

Lucie Vlčková a Vladka Motlová

Příroda Milotic pohromadě

Drazí čtenáři, již několik let můžete ve zpravodaji objevovat v rubrice Příroda Milotic krásy naší obce.

Postupně jsou vám představováni živočichové i rostliny, které běžně nevidíte, nebo přehlídíte. Letos ale došlo k výjimečné situaci. Na popud spolku Živé Milotice vznikla výstava fotografií Aleše Prágra, který je zakladatelem a hlavním přispěvatelem celé rubriky. Na panelech výstavy můžete zhlédnout více než 100 fotografií rozdělených podle nejvýznamnějších přírodních lokalit: PR Písečný rybník,

PP Horky, zahrada Státního zámku Milotice a fotografie „z dědiny“. Mezi těmito fotografiemi pak naleznete také panely, detailněji představující dílčí speciality Milotic – „Milotické orchideje“ a „Papoušci v Horkách“. Třeba pro vás bude výstava inspirací k opětovné návštěvě těchto lokalit, na které budete už nahlížet jinak. Člověk nikdy nemůže vidět všechno.

Nechodme slepě za jednou rostlinou, za jedním živočichem. Když budeme chtít vidět a popsat každý detail, každou houbu, rostlinu i živočicha, každý kout každého biotopu, nebude to ono. Protože jen komplexní pohled kolem sebe nám říká, kde jsme. Výstavu můžete zhlédnout v prostorách obřadní síně OÚ do 10. října 2026.

Zdeněk Harca

VÝSLEDKY SOUTĚŽE MILOTICE NA CESTÁCH

Sešly se nám fotografie v milotickém merči z naší krásné země i z různých koutů světa. Vylosování byli tito výherci: Antonín a Cyril Grufíkovi, Štěpánka Schüllerová, Lucie Vlčková, Erika Sochorová, Petra Popelková, Folklorní soubor Šotyš. Gratulujeme!

Slavný milotický bouřlivák P. František Weber

VZPOMÍNKY A ZÁVĚR ŽIVOTA

Asi nejranější vzpomínka na Františka Webera (1826–1908) pochází z roku 1866, kdy se tehdy vítězní Prusové dostali do Milotic. Weber jim prý odmítl vydat klíče od svého vinného sklepa u šidlen. Vojáci jej fyzicky napadli, klíče vzali a sklep mu vyplnili.

Weber na rohatecké nádraží, odkud vlakem cestoval do Vídně, jezdil s oblibou v „koléscé“, v níž ho vozil jeho pacholek František Zúbek. Ten vyprávěl: „*Farář Weber byl i člověk nebojácný. Jezdíl často v noci na nádraží do Rohatce. V lese bylo známé, že tam lidé přepadají zloděje. Jednou jeho kočár přepadlo několik lupičů. Vyskočili z úkrytu, pověsili se na uzdy koňům a ostatní křičeli, ať dá peníze. On sa postavil, byl mocné postavy, a silným hlasem zakřičel: „Kolik je vás!?” Natáhl ruku a dvoma prstama na ně namířil do kola a lupiči mysleli, že na ně míří revolverem. Pustili koně a utekli do lesa.*“

Další vzpomínka má typický dobový antisemitský nádech. Panská obecní hospoda na dědině byla někdy kolem roku 1870 pronajata židovi Zelichovi. Zelich byl dlužný 400 zl. jistěmu Holcmanovi za nájem čtvrtlání. Když jednou přišel Holcman do hospody, židovský hospodský na něj hned spustil, že si je vědom svého dluhu a že se to musí hned vypořádat. Ať se Holcman prý zatím napije, přičemž mu několikrát nalil kořalky. Když byl Holcman opilý, dal mu Zelich podepsat směnku na 400 zl. Podroušený Holcman ji podepsal v domnění, že podepisuje příjem. Podepsal však dluh. Za šenkem pak Zelich pravil své manželce, že připravil Holcmana o 4000 zlatých, poněvadž k uvedené částce připsal ještě další nulu. Naštěstí v šenkovně seděl Holcmanův švagr, který tajný rozhovor manželů vyslechl. Neváhal a běžel na milotickou faru za farářem Weberem. Když se Weber dozvěděl, co Zelich provedl, dal zapráhnout bryčku a z hospody notně podnapilého Holcmana vytáhl ven a naložil. Na faře dal Holcmanovi vypít hrnek husího sádkla a tryskem jej zavezl do Kyjova k notáři. Cestou se Holcman probíral z opice a na notářství dal svůj grunt přepsat na manželku. Když po převodu projížděli Miloticemi domů, potkali ve vratech rozradostněného Zelicha, jak jde se směnkou v ruce zatížit Holcmanův grunt částkou 4000 zlatých. Když se potkali, zakřičel na něho farář Weber: „*Tak, a učil si ty prašivý žide strč tu směnku do řiti!*“

Kolem roku 1890 se Weberovo zdraví začalo zhoršovat, ranila jej také mrtvice. V roce 1901 si zažádal o osobního kaplana. Změny v monarchii, úbytek fyzických sil a řekněme nedobrovolný odchod

z politiky na konci 90. let měly za následek znásobení jeho negativních vlastností. To se velkou měrou podepisovalo na jeho vztazích s okolím.

Kupříkladu v roce 1895 nařídil kyjovský okresní úřad přiřazeným obcím Vacenovice a Skoronice, aby si zřídily svoje vlastní hřbitovy. Podle Webera ale milotický hřbitov dosud plně dostačoval a sám Weber toto nařízení bral jako další zásah do práv církve. Konzistoři napsal, že se tímto zásahem „*pracuje pro zednáře a neznabohy.*“ Zdůraznil, že ani jedna obec si nový hřbitov nepřeje. To však nebyla pravda. Skoronický starosta odpověděl, že Skoronice mají krchov už dávno postavený, ale Weber jim jej odmítá posvětit. Až na nátlak úřadů tak nakonec Weber musel učinit.

Milotický farář však po tomto incidentu na Skoronice zanevřel. Ve Skoronicích stál filiální kostel od r. 1885, varhany do něj byly pořízeny až v roce 1897. Doprovázení bohoslužeb od té doby zajišťoval milotický učitel Drdácký, který jinak hrával ve farním kostele v Miloticích. Bohoslužby se ve skoronickém kostele odehrávaly pouze několikrát do roka, a to včetně svateb a pohřbů, jinak Skoroňáci chodili do Milotic. Když byla v roce 1901 ve Skoronicích zřízena škola, začali Skoroňáci volávat na pohřby a těch několik mší svého učitele – ostatně pro něj se nemuselo jezdit a také milotický varhaník nemohl hrát na dvou místech současně. Skoroňáci nato museli platit nejenom dříve dohodnutou sumu na varhaníka při farním kostele, ale nově přispívat i na toho „svého“. Weber, který byl jako farář správcem financí, však odmítal dávat skoronickému učitelu peníze za odehrané mše. Když v roce 1902 přišel čas skoronické poutě (8. září) – kdy vždy bývala slavná zpívaná mše ve zdejším kostele – nařídil Weber kaplanovi, aby tam sloužil pouze tichou mší, na újmu skoronickým. Když se to obec Skoronice dozvěděla a chtěla ještě před slavností tuto situaci řešit, Weber prostě někam odjel. Prosili tedy o řešení děkana ve Vracově, který jim zpívanou mší svatou povolil, poněvadž neviděl k nepovolení důvod. Na skoronické hody (slavené jako v Miloticích na začátku listopadu) však Weber pondělní mši, která tam bývala sloužena, zakázal úplně – důvodem bylo nezaplacení milotickému varhaníkovi, který však ve Skoronicích v předepsané dny již nehrál. Skoroňáci odmítali zaplatit celou sumu a stěžovali si u konzistoře. Na svátek sv. Jana Evangelisty 27. prosince 1902 pak Weber odmítl sloužit ve Skoronicích další mši – při ní navíc chodili ke svátostem staří lidé, kteří už do milotického kostela nedokázali dojít,

a také navíc finančně utrpěl zdejší spolek sv. Floriána, protože se nekonala ořera. Skoroňáci poslali konzistoři druhou stížnost a dali Webera k soudu. Weber trval nadále na tom, aby ve Skoronicích hrával milotický varhaník.

Ohledně mší ve Skoronicích chodívalo skoronické obecní představenstvo proto raději za oběma milotickými kaplany než za farářem Weberem. Z vysvětlování kaplana Antonína Dostála vyplynulo, že se Weber tímto způsobem Skoroňákům mstil za to, že mu nedali hlas ve volbách. Dělal jim i další naschvály – třeba v den, kdy jim měl světit školu, „*okázale*“ odjel. Vnučeného milotického varhaníka neměli rádi, a proto brali raději učitele skoronického. To ale bylo obcházení Weberových pravomocí, což Skoroňáci věděli, a proto raději chodili o svatby a pohřby k Dostálovi. Dostál nazval faráře Webera umíněným a varhaníkovi Drdáckému, který ve Skoronicích nic neodehrál, tento kaplan raději doplácel ze svého, aby měl klid. Konflikty mezi farářem a oběma kaplany byly obecně velmi časté. Obou kaplanů a Skoroňáků se zastal i děkan ve Vracově: „*Vaše jednání, že jste se obrátili o radu, bylo zcela správné, neboť kam bychom s takovou pastorační příšli!*“ Weber nato dostal od arcibiskupa důtku. Ta však mnoho nepomohla. Po dalších konfliktech udal Weber skoronického učitele u okresní školní rady a ta mu hraní ve skoronickém kostele zakázala. Skoroňáci si proto najali na hraní jednoho sedláka z Mistřína. Avšak i toho Weber zakázal, a tak se ve Skoronicích při bohoslužbách nehrálo. V posledním aktu tohoto sporu z listopadu 1903 napsal děkan, že napětí mezi Skoronicemi a farním úřadem v Miloticích pořád trvá, stejně

P. František Weber káže při svěcení hasičské stříkačky v roce 1898

jako animozita vůči milotickému varhaníkovi. A dodal: „Pan varhaník by jednal velice moudře, kdyby se jim za takových okolností nevnucoval.“ Skoroňáci byli prý už i na audienci u olomouckého arcibiskupa. Jak celý spor nakonec dopadl, nevíme. Jisté však je, že atmosféra, která by se dala tehdy ve farnosti krájet, se zklidnila až Weberovým odchodem z Milotic na počátku roku 1906.

František Weber se vzdal místa milotického faráře v únoru 1906 ve věku 79 let a odešel do Lovčic ke svému bratru Antonínovi. Novým farářem v Miloticích se stal právě onen „míruchtivý“ kaplan Antonín Dostál. Bývalý říšský i zemský poslanec a rytíř Božího hrobu František Weber zemřel 6. června 1908 v Lovčicích na rakovinu hltnu. Zesnul v zapomnění způsobeném tím, že v posledních letech zanevřel na celý svět.

Celou sérii článků o milotickém bouřliváku Weberovi bych však chtěl uzavřít pozitivně. I přes některé nesympatické povahové rysy a problematické chování v závěru života musíme Webera označit za jednu z klíčových postav, které rozvíjely a formovaly charakter obyvatel tady na Kyjovsku v důležité etapě dějin. Domnívám se, že bez P. Františka Webera by Milotice a Kyjovsko nebyly tím, čím jsou dnes.

Václav Lunga

Střípky z obecní kroniky

1916

Vojáci psali z pole: „Máme hlad, jenom pošlete chleba.“ Tisíce balíků bylo vypraveno. Ale s nadějí, že přece válka již v tomto roce skončí, jsme vytrvali, ač vyznati musím, že přece hladu jsme neměli, aspoň chleba a zemáků měli jsme dosti.

1936

Podzim v tomto roce byl velmi suchý, takže polní práce byly dosti brzy skončeny. Následkem tohoto velikého sucha obilí zaseté velmi pozdě scházelo v těch hruďkách a nemohlo se zrušit. K tomu všemu zlu ještě se rozmnožily myši v takovém množství, že zničily v celých tratích toto obilí. Nejvíce bylo poškozeno obilí v těchto tratích: u Jezer, Kopcové čtvrtky a Jiříkovice. Zemědělec pohlížel na tu zkázu s obavou vstříci budoucnosti.

1966

Při příležitosti oslav „Dne horníků“ jsme uspořádali v zámeckém skleníku čtvrtou zahrádkářskou výstavu. 1.700 dospělých a několik set mládeže a dětí shlédlo nádherné plody našich zahrad a vinohradů a krásné květy rozkvetlé na záhoncích a zahrádkách u nás v Miloticích. Vzorůk ovoce bylo vystaveno 405, hroznů 63, růží 32, řezaných květů asi 60, květiny v květináčích, kaktusy a 22 vzorůk zeleniny.

1926

Poněvač hřbitov má být rozšířen a parkovitě upraven, byla komisielně prohlédnuta půda přiléhající ku starému hřbitovu se strany dříve s panským polem sousedící. Stalo se tak 15. září dopoledne.

1946

Dne 28. října 1946 bylo v rámci oslav 28. října provedeno na „Návsi“ před kostelem svěcení pomníku padlým a umučeným v koncentračním táboře.

Přehled plánovaných akcí

ŘÍJEN

- 9.–10. 10. Volby do zastupitelstev obcí
- 10. 10. Burčákový pochod
- 16. 10. Divadelní představení
- 17. 10. Drakiáda
- 18. 10. Misijní neděle
- 20. 10. O Nepálu s Jadou Bártou
- 30. 10. Adorační den farnosti
- 31. 10. Předhodová zábava

LISTOPAD

- 7.–9. 11. Krojované hody
- 14. 11. Martinské Šidleny
- 17. 11. Lampionový průvod
- 21. 11. Rock for Milotice
- 27.–30. 11. Výstava betlémů

PROSINEC

- 12. 12. Milotický adventní jarmark
- 20. 12. Vánoční koncert DH Miločanka
- 27. 12. Žehnání vína
- 31. 12. Silvestrovský pochod do Svatobořic-Mistřína

Chceš vyhrát? Odpověz na soutěžní otázku, vystříhni tuto stranu a vhod' do poštovní schránky na obecním úřadě, nebo vyfoť a pošli na e-mail: kultura@milotice.cz, nejpozději do 30. 11. 2026. Vylosujeme 3 výherce.

Soutěžní otázka: Jaký symbol je ukrytý v omalovávce, je typický pro Kveetek a zároveň nepatří do přírody?

Jméno: _____

Telefon: _____

1 modrá	3 zelená	5 červená	7 tmavě zelená
2 světle modrá	4 žlutá	6 hnědá	

Odevzdáním soutěžních podkladů souhlasíš se zpracováním osobních údajů v rozsahu: jméno, příjmení a telefonní číslo do doby vylosování a zveřejnění výherců.

Milotice – zpravodaj – čtvrtletník, XXVIII. ročník, 3. číslo. Periodický tisk územního samosprávného celku. Vychází 30. 9. 2026.

Vydává obec Milotice v nákladu 670 výtisků. Reg. OkÚ Hodonín pod reg. číslem MK ČR E 12381.

Redakční rada: E. Dřevěná (~e.d.), J. Grufík (~j.g.), M. Grufíková (~m.g.), V. Grufík (~v.g.), L. Knotková (~l.k.), R. Kundrata (~r.k.), K. Pospíšilová (~k.p.), R. Šedá (~r.š.). Grafická úprava a sazba: Mgr. Michaela Uhlíková. Uzávěrka příštího čísla 10. 12. 2026.

Redakce si vyhrazuje právo podle potřeby příspěvky krátit a upravovat. Názor redakce se nemusí shodovat s názory příspěvovatele.